

ஆரம்பக்கல்வி

ஆரம்பாசிரியர்கள், ஆரம்பப் பாடசாலை மாணேஜர்கள்
முன்னேற்றத்திற்கு உழைக்கும் இதழ்

ஆசிரியர் : பி. வீரராகவன்

வருட சந்தா ரூ. 3.]

[தனிப் பிரதி 4 அணு.

மலர் 15 }

அக்டோபர் 1954.

{ இதழ் 10

செந்தமிழ்ச் சோலையின் சிந்தனைக் குயில் !

செந்தமிழ்ச் சோலை, தன் சிந்தனைக் குயிலை இழந்துவிட்டது. கவிதை உலகம், தன் கருத்துக் கருவுலத்தை இழந்துவிட்டது. குழந்தைகளின் உள்ளம் அவற்றிற்கு ஆர்வமும் ஆனந்தமும் ஊட்டி வந்த அருமைத் தோழனை இழந்துவிட்டது. தமிழ்நாட்டு மக்கள், தங்கள் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கிவந்த வீர உள்ளம் ஒன்றை இழந்துவிட்டனர். இருபதாம் நூற்றாண்டு, தன் இணையற்ற கவிஞர்களில் ஒருவரை இழந்துவிட்டது. கவிமணி தேசிக விநாயகம் அவர்கள் நம்மைவிட்டு மறைந்துவிட்டார்.

ஓர் எளிய ஆரம்ப ஆசிரியராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கி, படிப்படியாக முன்னேறி, இறுதியில், தமிழ் நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தையெல்லாம் கொள்ளை கொள்ளும் உயரிய நிலையை அடைந்தவர்கள், தமிழகத்தில் இருவர்.

ஒருவர், பேரறிஞர் திரு. வி. க. அவர்கள்.

அவர், சென்ற ஆண்டில் மறைந்து விட்டார்.

மற்றொருவர், கவிதைக் குயில் தேசிக விநாயகனார்.

அவர், இந்த ஆண்டில் மறைந்துவிட்டார்.

செப்டம்பர் 28ம் நாள், காலம் என்ற கூர் வாள், அறிவுச் செல்வர் தேசிக விநாயகத்தை நம்மிடமிருந்து துண்டித்துவிட்டது.

இனி நாம் அமைதியே உருவாக அமைந்த அந்த அரிய கலைஞரைப் பார்க்க முடியாது. படிக்கப் படிக்கப் பேராந்தம் ஊட்டும் பாமணிகளை அவருடைய காங்கள் இயற்றும் காட்சியை இனி நாம் காண முடியாது. தமிழைப்பற்றியும், தமிழ் மக்களைப் பற்றியும், தமிழ் நாட்டின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றியும் ஓயாமல் சிந்தித்து உயரிய பணியாற்றி வந்த அவருடைய உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளை இனி நாம் நேரில் பார்த்து மகிழ முடியாது. அவர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

1876ம் ஆண்டில், நாஞ்சில் நாட்டைச் சேர்ந்த தேருரில் கவிமணி அவர்கள் தோன்றினார். உள்ளூரிலேயே ஆரம்பக் கல்வியையும், கோட்டாற்று ஆங்கிலப் பாடசாலையில் உயர் கல்வியையும் கற்றுத் தேர்ந்து, 1901ம் ஆண்டில் ஆரம்ப ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டார். சில காலத்திற்குப் பிறகு நாகர்கோயில் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளியில் ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டார். பிறகு படிப்படியே, திருவனந்தபுரம் பெண்கள் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளி, திருவனந்தபுரம் மகாராஜா பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி, திருவனந்தபுரம் மகாராஜா பெண்கள் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியர் தொழில் புரியலானார். மகாராஜா பெண்கள் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நெடுங்காலம் பணியாற்றிவிட்டு, 1931ம் ஆண்டில் வேலையினை ஓய்வு பெற்றார்.

ஓய்வு பெற்ற அந்த நாள் முதல், சென்ற செப்டம்பர் திங்கள் 28ம் நாள் வரை, மணி மணியான கவிதைகளை நூற்றுக்கணக்கிலும் ஆயிரக் கணக்கிலும் எழுதிக் குவித்து, தமிழ் மக்களின் உள்ளத்திலெல்லாம், மொழிப் பற்றை—இனப் பற்றை—நாட்டுப் பற்றை நன்கினிது வளர்க்கலானார்.

வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு மட்டுமல்ல, சின்னஞ்சிறுவயதிலிருந்தே, கவிதை எழுதும் ஆர்வம் அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தது. அவருடைய முதல் கவிதை, அவர் தன்னுடைய பத்தொன்பதாவது வயதை முடிக்காமுன்னரே அவரிடமிருந்து பிறந்து விட்டது. அவர் பல்வேறு பள்ளிகளில் ஆசிரியப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், திருவனந்தபுரத்துத் “தமிழன்,”

கேரளா சொசைடி பேபர், திராவிடன், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தி
லிருந்து வெளிவரும் செந்தமிழ் முதலிய பல இதழ்களின்மூலம்
தன்னுடைய கவிதைகளைத் தமிழகத்திற்கு அளித்தபடி இருந்தார்.

கவிமணியின் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் சிந்தனைச்
சித்திரம். அறிவுக்கு விருந்தாட்டும் அற்புதப் படைப்பு. உள்ளத்
திற்கு உவகை தரும் உயிரோட்டமுள்ள கீதம்.

அவருடைய கவிதைகளிலே, நகைச்சுவை ததும்பும். தமிழ்ச்
சுவை பொலியும். வீரச்சுவை மின்னும். காதலா, இன்பமா, துன்
பமா, அமைதியின் நடனமா! அத்தனைக் சுவைகளும் ஒருசேர
அமைந்துகிடக்கும்.

குழந்தைகளுக்காகவும், பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுவர் சிறுமிகளுக்
காகவும் அவர் பாடியுள்ள நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள், தமிழகத்
தின் தனிப் பெருஞ் செல்வங்களாகும். சிறுவர் சிறுமிகளுக்காகவும்,
குழந்தைகளுக்காகவும் என்று, தனியாக, அவர் பாடியிருப்பதைப்
போல, நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளை, வேறு எந்தக் கவிஞருமே.
இதுவரை பாடியதில்லை தமிழகத்தில்.

சிறு சிறு சொற்கள்; எளிய நடை; எவருக்கும் புரியக்கூடிய
தமிழ்; என்றாலும் இனிமையும் சுவையும் எழிலும் பயனும் ஏராளம்.
இதுதான் அவருடைய கவிதையின் பண்பாடு. எனவேதான் அவ
ருடைய பாடல்கள், குழந்தைகளின் உலகத்திற்குத் தேனாகத் தித்
திக்கின்றன. தென்றல் போல மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன.

கவலையெல்லாம் நீங்கவே,
களிப்பெழுந்து பொங்கவே,
பவழவாய் திறந்து நீ
பாடுவாயோ தத்தம்மா ?

வட்டமாயுன் கழுத்திலே
வானவில்லை ஆரமாய்
இட்ட மன்னர் யாரம்மா ?
யான் அறியக் கூறம்மா ?

பையப் பையப் பறந்துவா
பாடிப் பாடிக் களித்துவா !
கையில் வந்திருக்க வா
களியருந்த ஓடிவா !

களியைப்பற்றி அவர் பாடியுள்ள குழந்தைப் பாடல் ஒன்றின் ஒரு
சிறு பகுதி இது: எளிமையும் இனிமையும் எத்தனை அருமையாக
இணைந்து கிடக்கின்றன இந்தப் பாடலிலே !

பந்தம் எரியுதோடி—கண்களைப்

பார்க்க நடுங்குதடி !

குந்தம் வாள் ஈட்டியெல்லாம்—கூடவே

கொண்டு திரியுதடி !

வாயைப் பிளக்குதடி—கையுறை

வாளும் உருவுதடி !

பேயைப் படைத்தபின்னே—இதனையும்

பிரமன் படைத்தானடி !

வாலை முறக்குது பார்—வால்நுனி

வட்டம் சுழலுது பார் !

சாலப் பதுங்குது பார்—நம் மீது

சாடவும் நோக்குது பார் !

இடித்து முழங்குதடி—தொண்டையும்

இரும்பாலே செய்ததோடி !

அடுத்து நெருங்காதே—அது மிக

ஆங்காரம் கொள்ளுதடி !

கூண்டிற்குள்ளே கிடக்கும் புலியைப் பார்க்கச் செல்லுகின்றனர் அக்காவும் தங்கையுமான இரு சிறுமிகள். அப்போது புலி சீறிச் சீறிப் பாய்கிறதாம். அதைப் பார்த்துவிட்டு மூத்தவள் இளையவளை நோக்கி இப்படியெல்லாம் கூறுகிறாளாம். கவிதை, எவ்வளவு இயற்கையாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை எண்ணும் போது, கவிமணியின் அறிவுத்திறனை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியுமா? சிறுவர் சிறுமியரின் உதடுகள்தாமா கடும், இந்தக் கவிதையைப் பாடிப் பாடிப் பாவசமடையாமல் இருக்கமுடியுமா?

குழந்தைகளுக்கான கற்கண்டுக் கவிதைகளை ஏராளமாகப் பாடியிருக்கிறார் கவிமணி. ஆனால் பெரியவர்களை அதற்காக மறந்துவிட வழிமில்லை அவர். அவர்களுக்காகவும் அழகு சொட்டும் கவிதைகளை அடுக்கடுக்காகப் பாடி யிருக்கிறார்.

உலகத்தில் பார்க்கிறோமல்லவா எத்தனையோ பேரை! பக்தி பக்தி என்று பேசுவார்கள். ஓயாமல் புராண ஏடுகளைப் பாராயணம் செய்தபடி இருப்பார்கள். ஆண்டவனின் பெயர் ஆழிரத்தெட்டு முறை ஜெபம் செய்வார்கள். என்றாலும் ஏழை ஒருவன், அய்யா பசியெடுக்கிறது ஒரு வேளை உணவு தாருங்கள் என்று கேட்டாலோ சீறியெழுந்து சிறுத்தையெனப் பாய்வார்கள். ஆண்டவனைப் பாராட்டுவார்கள்—ஆனால் ஆண்டவனின் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு வேளை உணவு கொடுக்கவும் மறுத்துவிடுவார்கள்! இப்படிப்பட்ட விபரீத மனநிலை

களைப் பார்க்கிறார் கவிமணி. கடுங்கோபம் பிறக்கிறது அவருக்கு. உடனே கேட்கிறார் :—

தாகம் என்று வருபவர்க்குத்
தண்ணீரை அளியாமல்
ஆகமங்கள் ஒதி நிறறல்
அழகாமோ ? அறமாமோ ?

மற்றோர் புறம் கவிஞரின் பார்வை திரும்புகிறது. அங்கே ஜாதிச் சண்டை மும்முரமாக நடைபெறுகிறது. என் சாதி உயர்ந்தது, உன் சாதி தாழ்ந்தது என்கிற ஆரவாரப் பேச்சுகள் அடிதடி போல் எழுகின்றன. சாதியாமே சாதி—மனித சாதிக்குள்ளே ஏற்றத் தாழ்வு எது என்று குமுறுகிறது கவிஞரின் உள்ளம். கவிதையும் பிறக்கிறது :—

சாதிசாதி என்று நிதம்
சண்டை போட்டு மண்டைகளை
மோதி மோதி உடைப்பதொரு
மூடச் செயல் என்றுணரீரோ ?

பெண்களை அடிமைப் படுத்தும் பெருங் கொடுமையையும் அவர் விட்டு வைக்க வில்லை.

வாட்டும் உலகில் வழத்தூய
வாழ்க்கைத் துணையாம் மங்கையரை
ஆட்டும் பொம்மை அடிமைகளாய்
ஆக்கி வைப்ப தழகாமோ ?

என்று அமைதியான முறையில், ஆனால் உறுதுயான வகையால் கேட்கத்தான் செய்கிறார்.

கவிஞரை இழந்து விட்டோம்—ஆனால் அவருடைய கவிதைகளை நாம் இழக்கவில்லை. மலரும் மாலையும், ஆசிய ஜோதி, உமர்கயாம் பாடல்கள், குழந்தைச் செல்வம், தே. வி. யின் கிர்த்தனங்கள் என்னும் பெயர் படைத்த ஐந்து அரிய புத்தகங்களாக அந்தக் கவிதைகளெல்லாம் அதோ காட்சி அளிக்கின்றன. அந்த கவிதைக் சுவடி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தங்கச் சுரங்கம். உள்ளே மூழ்கு வோம். அறிவு எனும் உளி கொண்டு சிந்தனை என்ற பாறை யிலிருந்து புதுவாழ்வு எனும் தங்கக் கட்டிகளை வெட்டியெடுத்துக் கொள்வோம்.

கவிஞர் மறைந்து விட்டார். ஆனால் அவர் தம் கவிதை மறையாது. காலம் என்ற கடும்புயலாலும் அழிக்கப்பட முடியாத அற்புத ஓவியம் அது.

(40-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

யும். அவர்களால் அளிக்கப்படுகிற கல்வியின் தரத்தையும் குறையாமல் பார்த்துக் கொண்டு, விவசாயத் துறையிலும் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டு, இரு துறைகளையும் ஒரே காலத்தில் கவனிப்பதென்பது சிறிதும் இயலாத செயல்.

ஆகவே, ஆசிரியர்களின் பொருளாதார நிலை என்கிற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கும்போது இந்தத் திட்டத்தால் துளியளவும் பயணிடுக்க முடியாது என்பது தெளிவு. அப்படியே இருந்தாலும், பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்குப் பயிர்ந்தொழிற் பயிற்சி தருவதற்காக மட்டும் இந்த நிலங்களைப் பயன்படுத்தினாலென்ன என்று ஆட்சியாளர்கள் கேட்கக்கூடும். இதுவும் தேவையில்லாத வேலை. 5 வயது முதல் 12 வயது வரையுள்ள பச்சிளங் குழந்தைகளுக்கு விவசாயம் முதலிய கடுந்தொழில் களில் பயிற்சி அளிப்பது கல்வி உலகத்தின் அடிப்படைக் கருத்துகளுக்கே முரணானது. 14 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர்களைக் கடின தொழில்களில் ஈடுபடுத்துவது பெருங்குற்றம் என்கிற உண்மையை அகில உலகக் கல்வி நிபுணர்களும் ஒப்புக்கொண்டு நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது. 14 வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர்களைத் தொழிற்சாலைகளில் வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்வது சட்டப்படி தடுக்கப்பட்டும் இருக்கிறது. அத்தகு சிறுவர்கள், தொழிற்சாலைகளில்தொழில் என்கிறபெயரால், சம்பளத்தோடு வேலை செய்வது

மனிதாபிமானத்துக்கு மாறானது என்பதை இந்த அரசாங்கமே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற போது, அதே சிறுவர்களை, பள்ளிக்கூடங்களில், கல்வி என்கிற பெயரால், ஊதியம் இல்லாமல், கடுந்தொழில் களில் ஈடுபடுத்துவது மட்டும் எப்படி நியாயமாகிவிடும்?

எந்தக் கண்ணோட்டத்தின்படி பார்த்தாலும் சரி, இந்தத் திட்டம் தேவையற்றது என்கிற முடிவே நிச்சயமாக ஏற்படும்.

அது அல்ல நாம் கூறுவது !

சின்னஞ் சிறு குழந்தைகளை, ஆரம்பப்பள்ளி மாணவர்களை, எட்டு ஒன்பது பத்து என்பன போன்ற வயதுடையவர்களைக் கடுந்தொழில் புரியும்படி வற்புறுத்தும் பாடதிட்டம் எதுவும் கூடாது என்று நாம் இயம்பியவுடனே, ஒரு சிலர், அப்படியானால், கையால் தொழில் செய்து பிழைப்பதே இழிவு என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? இப்படிப்பட்ட கருத்து இந்த நாட்டில் உலவுகிறவரையில் இந்த நாட்டுக்குப் புது வாழ்வு பிறக்க வழியுண்டா? என்றெல்லாம் கேட்கத்தொடங்கிவிடுகின்றனர். கையால் தொழில் செய்து பிழைப்பது இழிவு என்ற நாம் ஒருநாளும் சொல்லவில்லை. அப்படிச் சொல்வதைவிட முட்டாள்தனம் வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. மூலையைப் பயன்படுத்தி உழைத்து ஊதியம் பெறுவது எந்த அளவு உயர்ந்ததோ, அதே அளவு உயர்ந்ததுதான்

கைகால்களைப் பயன்படுத்தி உழைத்து ஊதியம் பெறுவதும். மூளை உழைப்பு-உடல். உழைப்பு இரண்டிற்குமிடையே எத்தகைய அந்தஸ்து வேறுபாட்டையும் நாம் காணவில்லை. காணவும் கூடாது. பார்க்கப் போனால், மூளை என்பதே கூட உடலின் ஒரு பகுதிதான். ஆகவே மூளை உழைப்பு எனப்படுவது உடல் உழைப்பின் பல்வேறு வகைகளில் ஒன்றே தவிர வேறானதல்ல. அவ்வாறு இருக்கும்போது உடல் உழைப்பைக் குற்றமானதென்றோ, அந்தஸ்தில் தாழ்ந்தது என்றோ, இழிவான நிலையுடையதென்றோ எந்தமதியிலிதான் இயம்ப முன்வருவான்?

நாம் தெரிவிப்பதெல்லாம் உடல் உழைப்பே கூடாது என்பதல்ல. சின்னஞ் சிறு மாணவர்களுக்கு அதாவது அன்றலர்ந்த ரோஜாக்களென உள்ள ஆரம்பப் பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்குக்கூடாது என்பதுதான். உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்களுக்கும் கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் உடல் உழைப்பையும், அதன் தொடர்பான கல்வி முறைகளையும் தாராளமாக வலியுறுத்தலாம்—வலியுறுத்துவதும் அவசியம்.

அமெரிக்காவில், கென்டகி என்கிற மாநிலத்தில், பெரியாகல்லூரி என்கிற பெயருடைய கல்லூரி ஒன்றிருக்கிறது. அந்தக்கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்கள், தங்களுடைய ஓய்வு நேரத்தில், உடலுழைப்புத் தொழில்கள் பலவற்றில் ஈடுபடுகிறார்கள். சிலர், பால்

பண்ணைகளுக்குச் சென்று, பால் கறக்கும் தொழில்புரிகிறார்கள். சிலர் கல்லூரி விடுதிக்குச்சென்று சமையல்தொழில் செய்கிறார்கள். கல்லூரியையும் விடுதியையும் பெருக்கித் தூய்மை செய்யும் துப்புரவுத் தொழிலிலும் சிலர் ஈடுபடுகிறார்கள். சிற்றுண்டிச் சாலைகளில் உணவு பரிமாறுபவர்களாகப் பணிபுரியும் மாணவர்களும் அங்கே இருக்கிறார்கள். வீடு கட்டுவது, கால்வாய் தோண்டுவது, மாம் அறுப்பது, கட்டை பிளப்பது, நூல் நிலையங்கள், ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் ஆகியவற்றில் பணியாட்களாகத் தொழில் புரிவது, இரும்புத் தொழிற்சாலை முதலியவற்றில் வேலைசெய்வது, தோட்ட வேலை, பயிர் வேலை முதலிய எண்ணற்ற தொழில்களில் ஈடுபடும் மாணவர்களும்கூட உள்ளனர்.

அந்தக் கல்லூரியில் பயிலும் மாணவிகளும் சும்மா இருப்பதில்லையாம். ஒரு மாணவி, தன் ஓய்வு நேரத்தில், நகரத்திற்குள் சென்று, தேவைப்படுபவர்களின் வீடுகளுக்குச் சுண்ணாம்பு அடிக் கிறாளாம். மற்றொருத்தி, ஜன்னல், கதவு முதலியவற்றிற்கு வர்ணம் தீட்டும் தொழில் புரிகிறாளாம். வேறு சில மாணவிகள், ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து கொண்டு, நகரத்திலிருக்கும் பெற்றோர்கள், சினிமாவுக்கோ நாடகத்திற்கோ செல்லும்போது, அவர்களுடைய குழந்தைகளை வாங்கிவைத்திருந்து, அந்தக் குழந்தைகளை அழாத வண்ணம்

வைத்திருந்து, பெற்றோர்கள் திரும்பிப் பிறகு அவர்களிடம் ஒப்படைக்கும் பணியில் ஈடுபடுகிறார்களாம்.

இப்படியெல்லாம் அந்தக் கல்லூரியில் உள்ள மாணவர்களும் மாணவிகளும், தங்கள் ஓய்வு நேரத்தில், தத்தடிக்குப் பிடித்த மான உடலுழைப்புத் தொழில்களில் ஈடுபட்டு, கணிசமான அளவு பணம் சம்பாதிக்கின்றனராம். அவர்களிற் பெரும்பாலோர், இவ்வாறு கிடைக்கும் தொகையைக் கொண்டே தங்களுடைய கல்லூரிச் செலவு முழுவதையும் சுரிக்கட்டிக் கொள்கின்றனராம். ஒரு சிலர், இப்படிக்கிடைக்கும் தொகையில் ஓரளவு மீச்சப்படுத்தி, அதனைத் தம் பெற்றோர்களின் செலவுக்காக அனுப்பி வைக்கவும் முன் வருகிறார்களாம்.

அமெரிக்க நாட்டுப் பெரியார்களில் மாணவ மாணவிகள் மேற்கொண்டுள்ள இந்தச் சிறந்த முறையை நாம் கண்டிக்

கவா செய்கிறோம்? கண்டிக்கத்தான் இயலுமா? அதே வகையான மன உறுதியும், உழைத்துப் பாடுபடும் உணர்ச்சியும், இங்கே உள்ள கல்லூரி மாணவர்கட்கு மட்டுமல்ல, உயர்திணைப் பள்ளி மாணவர்கட்கும் ஏற்படவேண்டும் என்பதுதான், நம் முடைய ஆசை. ஏற்படுத்தும் வகையிலே பாடதிட்டங்கள் மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் நம் முடைய கோரிக்கை.

கடினமான உடலுழைப்பைத் தாங்கக்கூடிய அத்தகைய பெரிய மாணவர்களுக்கு உடலுழைப்பை வற்புறுத்துவதும், அத்தகு உழைப்பைத் தாங்க முடியாத பிஞ்சு உடலும் இளைய உள்ளமும் படைத்த ஆரம்பப்பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு உடல், உள்ளம் இரண்டிற்கும் சமை இல்லாத வகையில் எழுத்தறிவை மட்டும் போதிப்பதும்தான் முறை.

இதைத்தான் நாம் கூறுகிறோம்—இதிலென்ன குற்றம்?

அறிஞரின் அறமொழிகள்

(D. E. மாசிலாமணி விருதமப்பட்டு)

12. தன்னம்பிக்கை இல்லாதவன் வாழ்க்கை, காலால் நடப்பதற்குப் பதிலாகத் தலையால் நடப்பதைப் போன்றதாகும். —எமர்சன்.

13. வெற்றி பெறுவதென்பது பெரும்பாலும் நமது எண்ணத்தையே பொறுத்திருக்கிறது. —நெப்போலியன்.

14. என் சகோதர மக்கட்கு நான் காலமெல்லாம் உதவ வேண்டும்; நான் தேடுவதெல்லாம் இதுவே. —விவேகானந்தர்.

15. துணிந்த காரியத்தை ஒரு தோல்விக்காகக் கை விடாதே.

—ஷேக்ஸ்பியர்.

தபாலபீஸ் வளர்ந்த கதை

இன்று இந்தியா நெடுகிலும் தபால் முத்திரை நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப் படுகிறதாயினும், ஆதி காலத்திலே கூட நம் நாட்டில் தபால் போக்குவரத்து வசதி இருந்துதான் வந்திருக்கிறது.

கி. மு. 322 வாக்கில் மௌரியர் ஆட்சிப் பிரதேசத்தில் ஒரு விதத் தபால் போக்குவரத்து இருந்துவந்ததாக கௌடில்யரின் அரக்த்சாஸ்திரம் குறிப்பிடுகிறது. பாரசீகம் முதல் தென்னிந்தியா வரையில் பரவிக் கிடந்த மௌரிய சாம்ராஜ்யத்தை சந்திரகுப்தன் பல மாகாணங்களாகப் பிரித்து, மண்டலாதிபதிகளை நியமித்து, ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். சாம்ராஜ்யத் தலைநகரான பாடலீபுரத்துக்கும் மாகாணத் தலை நகர்களுக்கு மிடையே புறாக்கள் மூலம் தபால்கள் சென்று வந்தன. கடிதங்களைச் சிறு பேழைகளில் அடைத்து, புறாக்களின் கழுத்தில் கட்டிப் பறக்க விட்டு வந்தார்கள். அப்புறாக்கள் குறிப்பிட்ட இடங்களுக்குப் பறந்து செல்லும்படி பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருந்தன. சந்திரகுப்தனின் பேரனான அசோகர் காலத்திலும் இந்தமுறை நீடித்து வந்தது. இதே போல் உள்நாட்டு நகரங்களுக்குக் கடிதங்களை அனுப்பி வருவதற்காக பண லேவா

தேவிக்காரர்கள் ஒரு முறையை உருவாக்கி வந்தனர். அவர்கள் சொந்தத்தில் கூலிக்கு அமர்த்திய தூதுவர்கள் அக்கடிதங்களை எடுத்துச் சென்றனர்.

14-வது நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த இபன் பட்டுட்டா என்ற பிரபல யாத்திரிகர், டில்லி பாதுஷா மகமத் பின் துக்லக் காலத்தில் அமுலில் இருந்த தபால் ஏற்பாடுபற்றிக்குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அக்காலத்தில் குதிரை ஏறிச் செல்லும் தூதர்களும் கால்நடையாகச் செல்லும் அஞ்சலோடிகளும் இருந்தார்கள். பாதுஷாவின் குதிரை வீரர்களில் சிலர்தான் குதிரை ஏறிச் செல்லும் தூதுவர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். நான்கு மைலுக்கு ஒருவர் வீதம் அவர்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். பாதசாரித் தூதர்கள் ஒவ்வொரு மைலுக்கு ஒருவர் வீதம் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். மூன்று மைல் தூரத்துக்கு ஒன்று வீதம் தூதர் ஸ்தானங்கள் இருந்தன. அஞ்சலோடிகள் ஒரு கையில் தபால் பையையும் ஒரு கையில் மணி கட்டிய சவுக்கு ஒன்றையும் எடுத்துச் சென்றார்கள். அடுத்த ஊரை அணுகும் போது சவுக்கின் மணியோசை கேட்டு அந்த ஊரில் இருக்கும் தூதுவர் சாலைக்கு வந்து அவரிட

மிருந்து தபாலே வாங்கிக்கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடங்குவார்.

ஷெர்ஷாவின் திட்டம்

16-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் ஆட்சி புரிந்த ஷெர்ஷா காலத்தில் குதிரை வீரர்கள் தபால்களை எடுத்துச் சென்றது பற்றி பிரபல சரித்திராசிரியரான பரிஷ்டா விளக்கமாக விவரித்திருக்கிறார். வங்காளம் முதல் பஞ்சாப் வரையில் 2000 மைல் தூரத்துக்குப் பெரிய சாலை அமைத்த முதலாவது மன்னர் ஷெர்ஷாதான். அந்தச் சாலை மார்க்கத்தில் இரண்டு மைல் தூரத்துக்கு ஒருவராக அவர் குதிரை வீரர்களை நிறுத்தி வைத்து, தபால்களைத் துரிதமாக அனுப்ப ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

அக்பரும் அசாங்கக் கடிதங்களைக் கொண்டு செல்வதற்காக ஒவ்வொரு 10 மைல் தூரத்துக்கும் 2 குதிரை வீரர்களையும் சில பாதசாரிகளையும் சாலையில் நிறுத்தி வைத்திருந்தார். அவர்கள் தினசரி சுமார் 100 மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்து கடிதங்களைக் கொடுத்து வந்தார்கள்.

பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சி இந்தியாவில் ஆரம்பமான காலத்தில் கூட இதே போன்ற முறைதான் இருந்தது. வேறு திட்டமான ஏற்பாடு இல்லை. 1600-ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கம்பெனிக்கு சீக்கிரமாகவே சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா ஆகிய இடங்

களில் வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் ஏற்பட்டு விட்டபடியால், அந்த ஸ்தலங்களுக்கிடையில் கடிதப் போக்குவாத்து அவசியமாய் விட்டது. அதற்கு, ஏற்கெனவே அமுலில் இருந்த தபால் முறையைத்தான் கம்பெனியார்தான் கையாண்டு வந்தனர். 1688-ல் கம்பெனியார் சொந்தத்தில் அஞ்சலோடிகளை நியமித்தார்கள். பம்பாயில் ஒரு தபால் நிலையம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அங்கே எல்லாத் தபால்களும் சேகரிக்கப்பட்டு வினியோகிக்கப்பட்டன.

புதிய முறைகள்

1766-ல் லார்ட் கிளைவ், சர்க்கார் தபால்களை அனுப்புவது சம்பந்தமாக விசேஷ ஏற்பாடு செய்தார். சர்க்கார் தபால்களை வாங்கி அனுப்புவதற்கும், வருகிற தபால்களைப் பெற்று வினியோகிப்பதற்கும் சர்க்கார் மாலிகையில் ஒரு போஸ்ட் மாஸ்டரும் ஓர் உதவியாளரும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அத்தபால்களை எடுத்துச் செல்வதற்காக அந்தந்த பிரதேச ஜமீந்தார்கள் வழிநெடுக அஞ்சலோடிகளை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமென்று பொறுப்புக் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அந்த ஜமீந்தார்கள் தங்கள் சொந்தத் தபால்களை இத்துதரர்களிடம் கொடுத்தனுப்ப உரிமை கிடையாது. தனியார் தபால்களை இத்துதரர்கள் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துச் சென்று வினியோகிப்பார்கள். இந்த மறைமுகமான ஏற்பாடுதான் தற்போதைய

‘தபால் சேஷை’ முறை ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

அக்காலத்தில் தபால் நிலையங்கள் தபால்களை அனுப்புவதற்கு மாத்திரம்தான் பொறுப்பு வகித்தன என்பதில்லை. ராஜாங்க காரியமாகப் பிரயாணம் செய்பவர்களின் பிரயாணம் வசதிக்கும் அவை ஏற்பாடு செய்தன. பிரயாணிகள் வழிகளில் தங்குவதற்கான ‘டாக் பங்களாக்களை’ பராமரித்து வருவது, குதிரைகள், பல்லக்குகள், தபால் வண்டிகள் முதலியவைகளை ஏற்படுத்தித் தருவது முதலிய பொறுப்புகளையும் தபால் நிலையங்கள் கவனித்து வந்தன.

1774-ல் ஏற்பாடு

1774 மார்ச் 31-ந் தேதி வாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் உத்திரவிற்படி முறையான தபால் ஏற்பாடு அமுலுக்கு வந்தது. போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜெனரல் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். முதல் தடவையாக தனியார் தபால்களுக்குக் கட்டணம் விதிக்கப்பட்டது. கம்பெனி ஆட்சிப் பிரதேசங்களில்தான் இத் திட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. 1837-ல் தான் தபால் கொண்டு செல்லும் ஏற்பாடு சர்க்காரின் ஏகபோக உரிமைக்கு வந்தது. 1789-ல் மசூலிப் பட்டணத்திலிருந்து பம்பாய்க்கும், சென்னைக்கும், கல்கத்தாவுக்கும் வாராந்தரத் தபால் போக்குவரத்து துவங்கியது.

18-வது நூற்றாண்டு இறுதியில் வங்காளத்தில் தபால்களை பாதசாரிகளான அஞ்சலோடிகள் எடுத்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் எட்டு மைல் சுற்றளவில் உள்ள ஊர்களுக்கு அந்த தபால்களைக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர்களுடன் கூட பறை முழக்குபவர்களும் தீவட்டி பிடிப்பவர்களும் இரண்டு வில்லாளிகளும் சென்றார்கள். இருட்டிலும் காடுகளிலும் வழி தெரிந்து, பாதுகாப்பாகச் செல்வதற்கு அவர்களின் உதவி தேவைப்பட்டது.

சர்க்காரின் தபால் ஏற்பாடு உள்நாட்டு ஊர்களுக்கு வியாபிக் காதபடியால், ஜில்லாக்களில் தனியான தபால் ஏற்பாடு உருவாகி வந்தது. ஜில்லாத் தலைமை ஸ்தாபனங்களுக்கும் ரெவின்யூ, போலீஸ் கிளை ஸ்தாபனங்களுக்கும் இந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் தொடர்பு இருந்தது. கடிதங்களுக்கான கட்டணங்கள் ரொக்கமாக வசூலிக்கப்பட்டன.

1837-க்குப் பிறகு

1837-ல் தபால் சட்ட திட்டங்கள் திருத்தப்பட்டு 17-வது சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதன்படி, தபால் போக்குவரத்து சர்க்காரின் ஏகபோக உரிமைப்பாக்கப்பட்டது. தனியார் தபால் முறைகள் தடுக்கப்பட்டன. தபால் நிலையங்களும் தபால் வண்டித் தொடர்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

1850-ல் மூன்று அங்கத்தினர் கள் கொண்ட ஒரு கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டு தபால் சேவை வசதிகளைச் சீர்திருத்தியமைப்பதற்கான வழி வகைகள் ஆராயப்பட்டன. அக் கமிஷன் சமர்ப்பித்த அறிக்கையும், 1853-ல் முதல் ரயில் பாதை அமைக்கப்பட்டதும், செய்திகளை அவசரமாக அனுப்புவதற்கு டாக்டர் ஓஷ்கன்ஸனின் மின்சாரத் தந்தி முறை முதல் முதலில் 1853-ல் உபயோகத்துக்கு வந்ததும் இந்தியாவில் தபால் தந்தி இலாகாவின் சரித்திரத்திலே ஒரு புதிய சகாப்தம் ஆரம்பமாவதைக் குறிப்பிடும் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

தபால் கட்டணம் செலுத்துவதற்கு 'ஸ்டாம்புகளை உபயோகிக்கும் ஏற்பாடு இந்தியாவில் முதல் முதலில் 1854 அக்டோபர் முதல் தேதியன்று அமுலுக்கு வந்தது. அதே ஆண்டில், இந்தியாவிலிருந்த எல்லாத் தபால் ஆபீசுகளும் தபால் ஆபீசு டைரெக்டர் ஜெனரல் ஒருவரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன.

ரயில்வேக் கம்பெனிகள் தபால்களை எல்லாம் இலவசமாக ஏற்றிச் செல்ல வேண்டுமென்று அப்போது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த டல்ஹௌஸி பிரபு 1853 செப்டம்பர் 9-ந் தேதி ஒரு உத்திரவு பிறப்பித்தார். தற்போதுள்ள ஆர். எம். எஸ். ஸ்தாபனத்துக்கு அதுவே அஸ் திவாசமாக அமைந்தது. அதே

வருஷத்தில், பிரிட்டனுக்கும் இந்தியாவிற்குமிடையே கடல் மார்க்கமாகத் தபால்களை எடுத்துச் செல்வதற்காக, பி. அண்ட். ஓ. ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனியுடன் சர்க்கார் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர்.

ரயில்வேயினால் புரட்சி

தபால் போக்குவரத்து ஏற்பாடுகள் சீர்படுத்தியமைக்கப்பட்டு பத்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே, நாட்டில் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகமும், ராணுவ அலுவல்களும் விஸ்தரித்ததைத் தொடர்ந்து தபால் போக்குவரத்து வசதிகளும் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்படலாயின. சென்னையிலிருந்து 836 மைல்களுக்கப்பால் இருந்த பம்பாய் நகரத்துக்குத் தபால்கள் 10 அல்லது 12 நாட்களில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப்பட்டு வந்தன. இந்தப் பாதை முழுவதும் ஒவ்வொன்றும் 11 மைல்தூரம் கொண்ட 72 கட்டடங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு தபால்களை ஆட்கள் தலைச்சமையாக எடுத்துச் செல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வந்தது.

ரயில்வேக்கள் தோன்றிய பிறகு தபால் போக்குவரத்தில் பலமாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இந்தியாவில் முதல் ரயில் பாதை பம்பாய்க்கும் தானூவுக்குமிடையே சுமார் 30 மைல்தூரத்துக்கு அமைக்கப்பட்டு 1853 ஏப்ரல் 16-ந் தேதியன்று திறக்கப்பட்டது. அதற்குப்

பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தபால்கள் ரயில் மார்க்கமாக 2473 மைல் தூரத்துக்கும், வண்டிகள், குதிரைகள் மூலமாக 5156 மைல் தூரத்துக்கும், ஆட்கள் மூலமாக 33,853 மைல் தூரத்துக்கும், கப்பல் மூலமாக 5137 மைல் தூரத்துக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு வந்தன. இதன் பலனாக 1863-ம் ஆண்டில் தபால்கள் ஐந்தே நாட்களுக்குள் சென்னையிலிருந்து பம்பாய்க்குப் போய்ச் சேருவது சாத்தியமாகி விட்டது. 1871-ம் ஆண்டு வாக்கில், நாடு முழுவதிலும் ஜனத்தொகை ஐயாயிரத்துக்கு மேல் இருந்த எல்லா நகரங்களிலும் தபாலாபீசுகள் ஏற்படுத்தப் பட்டுவிட்டன. சிறிய நகரங்களில் எல்லாம் தபால் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டு, அருகாமையிலிருந்த பெரிய நகரத் தபாலாபீசுகளிலிருந்து சிப்பந்திகள் அடிக்கடி அங்கு சென்று தபால்களைச் சேகரித்துக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது.

வி. பி., மணியார்டர்

பொருளின் விலை மதிப்பைச் செலுத்தி பார்சலைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வி. பி. பி. சர்வீஸ் 1877-ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப் பட்டது. தொலை தூரப் பிரதேசங்களில் வசித்து வந்தவர்கள், நகரங்களிலிருந்து தங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களை அங்கு போகாமலேயே, தபால் மூலம் பெற்றுக் கொள்ள வசதி

கிடைத்தது. தபால் பாசல்களை இன்ஷூர் செய்யும் ஏற்பாடு அந்த ஆண்டிலேயே அமுலுக்கு வந்தது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தபால் எழுதும் சாதனங்கள் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்டு, உள்நாட்டு உபயோகத்துக்கும், வெளிநாட்டு உபயோகத்துக்கும் தபால் கார்டுகள் வெளியிடப்படலாயின.

தபால் இலாகாவின் அபிவிருத்தியிலே குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு முன்னேற்றம் 1880-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்டது. அது வரையில் மணியார்டர்கள் நாட்டின் பல்வேறு இடங்களிலிருந்த 283 சர்க்கார் கஜானாக்களிலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. அந்த ஆண்டில், 5,500 தபால் ஆபீசுகள் மணியார்டர்களை ஏற்றுக்கொள்ளவும், பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் நேரில் தபாலாபீசுக்கு வர வேண்டிய அவசியமின்றியே மணியாடர் பணத்தைப் பட்டு வாடா செய்யவும் அதிகாரமளிக்கப்பட்டன.

இதன் மத்தியில், தபால் ஆபீசுகள் மூலமாக சில செளகரியங்களையும் பொதுஜனங்களுக்கு செய்து கொடுப்பதென முடிவு செய்யப்பட்டது. சிறு தொகைகளைச் சேமித்து வைக்கும் பழக்கத்தைப் பொது ஜனங்களிடையே வளர்ப்பதற்காக தபாலாபீசுகளில் சேவிங்ஸ்

பாங்கு கணக்கு வைத்துக்கொள்ளும் வசதி முதல் முதலில் 1882-ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1883-ம் ஆண்டில் தபாலாபீசுகளில் மொத்தம் 39,121 சேவிங்ஸ் பாங்கு கணக்குகள் இருந்தன; அவற்றில் மொத்தம் 27.96 லட்சம் ரூபாய் போடப்பட்டிருந்தது. இன்றோ மொத்தம் 217 கோடி ரூபாய் போடப்பட்டுள்ள 48 லட்சம் சேவிங்ஸ் பாங்கு கணக்குகள் இந்த இலாகாவில் உள்ளன.

தந்தி வசதித் துவக்கம்

எல்லாத் தபாலாபீசுகளும் தந்திகளை ஏற்றுக்கொள்ளும்நிலையங்களாகவும் இயங்கும் திட்டம் 1883 டிசம்பர் முதல் தேதியன்று அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அந்த வருஷ இறுதிக்குள் மொத்தம் 55 தபால்-தந்தி கூட்டு அலுவல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இந்த எண்ணிக்கை 2,029 ஆக உயர்ந்துவிட்டது. தபாலாபீஸுகள் செய்து வந்த தந்தி இலாகாவின் அலுவல்கள் பன்மடங்கு பெருகிவிட்டபடியால் 1914 ஏப்ரல் முதல்தேதியன்று இவ்விரு இலாக்காக்களும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு, தபால்-தந்தி டைரெக்டர் ஜெனரல் ஒருவரின் நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

இந்தியாவுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் மிடையே விமானத் தபால் செர்வீஸ் 1929 ஏப்ரல் 26-ந்தேதி

யன்று ஆரம்பமாயிற்று. அதற்கு ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு டில்லிக்கும் கராச்சிக்குமிடையே இந்திய விமானத் தபால் செர்வீஸ் ஏற்படுத்தப் பட்டது. 1936-இந்தியன் போஸ்டல் ஆர்டர் உபயோகத்துக்கு வந்தது. 1937-38-ல் எம்பயர் விமானத் தபால் திட்டம் அமுலுக்கு வந்ததையடுத்து வெளிநாட்டுத் தபால் செர்வீஸ் புதிய தொரு அடிப்படையில் மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் போது புதிதாக பல இடங்களில் தபாலாபீசுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

சுதந்தரமடைந்த பிறகு

இவ்வாறாக, இந்தியா சுதந்திரமடைந்தபோது இந்நாட்டில் மொத்தம் 22,116 தபாலாபீசுகள் இருந்தன. தேசிய சர்க்கார் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதும், முதல் வேலையாக நாட்டில் செய்திப் போக்குவரத்துக்கான வசதிகளை விஸ்தரிப்பதில் கவனம் செலுத்தலாயினர். ஆரம்பத்தில் பிரிவினை காரணமாக, இந்தத் திட்டம் ஓரளவு தடைப்பட்டிருந்தது.

எனினும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் நாட்டில் தபாலாபீசுகளின் எண்ணிக்கை இரு மடங்காகி விட்டது. இன்று இந்தியாவில் மொத்தம் 45,907 தபாலாபீசுகள் வேலை செய்து வருகின்றன. இவற்றில் 39,728 தபாலாபீசு

கள் கிராமப் பிரதேசங்களில் உள்ளன. தபால் வசதி இல்லாத கிராமம் ஒன்றுகூட இப்போது இந்தியாவில் இல்லை என்று சொல்லிவிடலாம்.

ஜனத்தொகை இரண்டாயிரத் துக்குக் குறைவாக இல்லாத ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் தபாலாபீஸ் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று 1952-53-ல் சர்க்கார் முடிவு செய்தனர். 1951-ம் வருஷ ஜனசங்கியைப்படி, தபாலாபீஸ் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டிய அத்தகைய கிராமங்கள் மொத்தம் 5,795 இருந்தன. இரண்டாண்டுகளுக்குள் அத்தகைய 4,838 கிராமங்களில் தபாலாபீசுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு விட்டன. எந்த ஒரு இடத்தில் வசிப்பவரும் ஒரு தபாலாபீசுக்குப் போவதற்கு ஐந்து மைலுக்கு மேல் நடக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாத வகையில் கிராமப் பிரதேசங்களில் புதிய தபாலாபீசுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தாலுகாவின் தலைமைக் காரியாலயங்கள் உள்ள ஒவ்வொரு ஊரிலும், நஷ்டம் ஏற்படுவதாக இருந்தாலுங்கூட அவ்வாறு ஏற்படக்கூடிய நஷ்டம் வருஷத்துக்கு ரூ. 750-க்கு மேல் போகாமல் இருக்கும் பட்சத்தில், தபாலாபீசு ஒன்றை ஏற்படுத்திவிடுவது என்பதும் சர்க்காரின் புதிய கொள்கையின் ஒரு அம்சமாகும். இந்தப் புதிய கொள்கைப்படி, 1956 மார்ச் இறுதிக்குள் மொத்தம் 10,135 தபாலாபீசுகள் ஏற்படுத்தப்

பட்டு விடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அப்போது கிராமப் பிரதேசங்களில் மொத்தம் 46,639 தபாலாபீசுகள் ஏற்பட்டு விடும்.

விமானத் தபால்

நாடு சுதந்திரமடைந்த பிறகு தபால் போக்குவரத்தில் ஏற்பட்ட மிக முக்கியமான முன்னேற்றம், 1949-ல் எல்லாத் தபால்களையும் விமான மூலம் அனுப்பும் ஏற்பாடு அமுலுக்கு வந்ததாகும். பிரத்தியேகக் கட்டணம் எதுவும் இல்லாமலே எல்லா முதல்தரத் தபால்களும் இப்போது நாட்டின் எல்லா பகுதிகளுக்கும் விமான மூலம் எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. இந்தத் திட்டம் அமுலுக்கு வருவதற்கு முன்னால் சென்னையில் போடப்பட்ட கடிதம் டில்லி போய்ச் சேருவதற்கு மூன்று நாட்கள் பிடித்தது. இப்போதோ மாலையில் சென்னையில் போடப்படும் கடிதம் மதுநாள் காலையில் டில்லி போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறது.

நூறு ஆண்டுகளில் இந்தியத் தபால் ஆபீஸின் எண்ணிக்கை 700-லிருந்து 45,900 ஆக வளர்ந்து விட்டது; நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்தியத் தபாலாபீசுகள் ஆண்டுதோறும் சுமார் 28,000 தபால்களைக் கையாண்டு வந்தன. இப்போதோ 36 பாஷைகளில் விலாசங்கள் எழுதப்பட்ட சுமார் 70 லட்சம் தபால்கள் தினமும் தபாலில்

பேடப்பட்டு பட்டுவாடா செய்
யப்பட்டு வருகின்றன. உலகத்தி
லுள்ள இத்தகைய மிகப் பெரிய
ஸ்தாபனங்களுள் இந்தியத்
தபால் இலாகாவும் ஒன்றெனக்
கருதப்படுகிறது; தரை மார்க்க
மாக 1,86,961 மைல் தூரத்துக்
கும், விமான மார்க்கமாக 20,486
மைல் தூரத்துக்கும் தபால்கள்
எடுத்துச் செல்லப்பட்டு வரு

கின்றன. இந்த இலாகாவில்
தற்போது மொத்தம் சுமார்
2,34,000 சிப்பந்திகள் உள்ளனர்.
நாட்டில் கல்வி அறிவு மேலும்
பரவும்போது, உலகத்திலேயே
மிகப் பெரிய பொதுஜன சேவை
ஸ்தாபனமாக தபால் இலாகா
ஆகிவிடும் என்பதில் ஐயமே
யில்லை.

(சுகதேசமித்திரன்)

“ஆரம்பக்கல்வி” ஆபீஸ்

94-94, புதுத் தெரு, மண்ணடி, சென்னை-1.

மாதாந்திரக் கணக்கு அனுப்பும் பாரங்கள்

	(ஆங்கிலம்)	100 ரூ. 2-8
ரிகார்ட் ஷீட்டுகள்	(ஆங்கிலம்)	100 ரூ. 2-0
பிராவிடண்ட் பண்ட்கட்டும் பாரங்கள்	(ஆங்கிலம்)	100 ரூ. 2-0
பள்ளியில் பிள்ளைகளைச் சேர்க்கும் விண்ணப்பத்தாள்கள்	(ஆங்கிலம்)	100 ரூ. 1-0
வருடாந்திர பிராவிடண்ட் பண்ட் (சரிபார்த்தனுப்பும் பாரங்கள்)	(ஆங்கிலம்)	100 ரூ. 2-8

(தபால் செலவு உட்பட)

ஒவ்வொன்றிலும் 25 பாரங்களுக்குக் குறையாமல்
முன்பணத்துடன் ஆர்டர் அனுப்பவும்.

ஆசிரியரும் கிராமமும்

(G. சின்னப்பன், லேபர் பாடசாலை, பெருங்காஞ்சி)

நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையானவர்கள் ஆசிரியர்களே. ஆசிரியர்கள் கிராமத்தோர்தும் நற்றொண்டு புரிவதால் அறிவு வளர்ச்சிக்கு இவர்களே ஆதாரமாவர். இவர்கள் இல்லை யானால் அறிவுலகம் இருளடைந்துபோம் என்பது திண்ணம். “எழுத்தறி வித்தவன் இறைவனாகும்” என ஆசிரியனைக் கடவுளாகவே பாராட்டியுள்ளது தமிழுலகம். காரணமென்ன? கடவுள் அறிவே யுருவாயுள்ளவன்; உயிர்களுக்குள் நின்று அனைத்தையும் அறிவிக்கின்றவன். அவ்விறைவனைப் போலவே ஆசிரியனும் அறிவு நிரம்பப் பெற்று மக்களுக்குப் புறத்தே நின்று அனைத்தையும் அறிவிக்கின்றவன்; என்ற கருத்தாலே தான். இத்தகைய ஆசிரியர்களைப் பொருத்துத் தான் மக்களின் நல்வாழ்வும் திகழ்கிறது. “பால்மணம் மாறப் பச்சிளங் குழவியர்க்கு நூல் மணம் தன்னை துண்ணிதில் உணர்த்தும் ஆரம் பாசிரியர் பணியே” மற்றெல்லாப் பணிகட்கும் பதவிகட்கும் தலை யாயது. எனவே ஆசிரியர் பணியில் எல்லாத் துறைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன வெவ்வேறு. ஆசிரியர்கள் நிலை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உயர்கின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாடு உயர்ந்தும், ஆசிரியர்கள் நிலை எவ்வளவுக்

கெவ்வளவு தாழ்கின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாடு தாழ்ந்தும் காணப்படும். முற்காலத்திய ஆசிரியர்களின் நிலை மிகவும் உயர்ந்திருந்தது. பண்டைய குருகுலமே இதற்குச் சான்று.

ஒரு மனிதன் உயர்வதற்கும் தாழ்வதற்கும் அடிப்படை யானது ஒழுக்கம் அல்லது நேர்மை. நேர்மையைத் தவறுபவன் தாழ்கின்றான். தாழ்கின்றனென்பது கீழறிவையடைகின்றனென்பதை யொக்கும். இது நாளடைவில் சோம்பல் சோர்வு மயக்கம் தயக்கம் அஞ்ஞானம் அறியாமை ஐயம் திரிபு முதலியவற்றைத் தோன்றச் செய்யும். பின் பொய் களவு கொலை வன்னெஞ்சம் முதலியவற்றால் கட்டுண்டு போரை விளைவிக்கும். இவ்வித வாழ்க்கையில் நல்ல அமைதி காண்பதரிது. வறுமை, பிணி முதலிய துன்பங்கள் என்றும் இடைவிடாது சூழ்ந்திருக்கும். கொடிய மனம் தீயசொல் கெட்ட நடத்தை வெகு லேசாகப் பரவி விடும்.

நேர்மையைக் கடைப் பிடிப்பவன் உயர்கின்றான். உயர்கின்றனென்பது மேன்மக்களின் சிறப்பிற்குப் பாத்திரானகின்றனென்பதை யொக்கும். நேர்மையானது முயற்சி தாளாண்மை அஞ்சாமை அறிவு

அறம் அன்பு அருள் முதலிய சீரிய பண்புகளை உள்ளத்திற்கு லிக்கும். இக்கணிகளால் அறிவு இனபச் சுவைகளை மேன்மேலும் பெற்றுச் சுவைக்கலாம். இவ்விடத்தே மனிதன் எந்த இலட்சியத்தின் பொருட்டு மண்ணிலில் உயிரெடுத்து வந்தானோ அவ்வின்ப லட்சியத்தை இறுதியாய் பற்றுக்கின்ருன். ஆகவே இவ்விதக் கல்வி ஒழுக்கத்தைப் போதிப்பவர் ஆசிரியாகின்றார். வருங்கால உலகின் வரவையறிந்து ஒப்படைக்கப்பட்ட குழந்தையைத் தக்க சான்றோனாகும் பெருந்தொண்டு ஆசிரியர்களுடையதே.

கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைகள், பற்றோ பகையோ அரும்பாத குழந்தைகள் இவ்விதக் கல்யாண குணங்களை யுடைய குழந்தைகள் அன்புருவங்கள். அன்பு ஆண்டவன் உருவம், ஆதலின் குழந்தைகள் தெய்வங்களாகும். இவ்விதத் தெய்வக் குழந்தைகள் குழுவும் மன்றமே பள்ளி. பள்ளியே பரமன்கோயில். அறிவை வளர்க்கும் ஆலயம் எனல் மிகையாகாது. இவ்விடத்தே தொண்டு செய்து குழந்தைகளின் எண்ணம் சொல்செயல், நடையுடை பாவனைகள், அழகு ஆர்வம் வீரம் நயம் இனிமை கருணை முதலிய நற்குணக் காட்சிகளைக் காண்டலே பேரின்பம், இப்பேரின்ப நுகர்ச்சியை ஆசிரியர் பணியால் அன்றி மற்றெவ்விதப் பணியாலும் அடையப் பெறாதென்பது திண்

ணம். எனவே ஆசிரியர் தொண்டு மாசற்று விளங்கும் ஓர் ஒப்பற்ற தெய்வத் தொண்டு. வாழ்க ஆசிரியர் தொண்டு! வாழ்க தெய்வக் குழந்தைகள்!!

ஒரு நாடு சிறப்பதற்கு ஆகாமானவை கல்வி, நாகரிகம், விவசாயம், வியாபாரம், கைத்தொழில், பொருளாதாரம், போக்குவரவு சாதனங்கள் முதலியவைகளாகும். இவைகள் அந்நாட்டின் முக்கிய நகரங்களிற் பிரகாசிக்கின்றன. அந்நகரங்களுக்குத் தாதாரம் சுற்றியுள்ள கிராமங்களே யென்பது நான்கு விளங்கும். கிராமங்கள் இல்லையானால் நகரங்களில் என்ன உண்டு? எனவே நாட்டின் மூலதனங்கள் கிராமங்களேயாகும். இவ்வித கிராமங்கள் பலவிதத் துறைகளில் ஒங்கிச் சீர்மை பெறுதல் வேண்டும். இவ்விதக் கிராம முன்னேற்றத்திற் காதாரமானவற்றின் பெருங்கட்டத்தைத் தாங்கி நிற்பவர்களுள் முன்மையானவர் ஆரம்ப ஆசிரியரே தான். ஆசிரியர்கள் தன்னலங்கருதாது பிறர் நலம் கருதும் தன்மையுடையவராயும், எல்லாவயிரை ஒன்றெனக் காணும் இயல்புடையவராயும் இருத்தல் வேண்டும். சன்மார்க்க வொழுக்கங்களில் ஆசிரியர்கள் தலை சிறந்து நீதிமான்களாய் நிற்பார்களானால், அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும்பயிற்சியினால் குழந்தைகளும் அக்குழந்தைகளின் பெற்றோரும் நல்லொழுக்கங்களில் சீர்திருந்தி விடுவர். இதனால் நாடும் சமூகம்

தானமடையும். இவ்வண்ணம் கிராம மக்கள் கல்வியறிவு நல்லொழுக்கங்களில் சிறந்து விடுவார்களானால் எங்கும் நீதி நிலவி தங்களைத் திருத்திக் கொண்டு தங்களின் தேவையைப் பிறர்கையில் எதிர்பாராது தாமே பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் தன்மையும் உணர்வும் பெறுவார்கள்.

“இந்தியாவின் சீவன் அதன் ஏழு லட்சம் கிராமங்களில் தானிருக்கிறது. என்றைக்கு இந்த கிராமங்கள் அனைத்தும் பிறர்கையினை எதிர்பாராமல் தம்முடைய தேவையைத் தாமே பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் சக்தியும் தகுதியும் பெறுகின்றனவோ அன்றுதான் இந்நாடு பூரணசுதந்தரம் பெற்ற நாடாக முடியும்”.....மகாத்மா காந்தி.

சூழ்நடைகள் வதியும் சூழ்நிலை

யானது பெற்றோர்கள் இடமாகும். பெற்றோர்கள் நல்லொழுக்கமுள்ளவாயிருந்தால் குழந்தைகளும் அங்ஙனமேயிருப்பர். தீயவொழுக்கங்களையுடைய பெற்றோரின் சூழ்நிலையால், குழந்தைகளின் இயற்கையறிவும், விலைமதிப்பற்ற போதனையும் பாழ்பட்டுப் போய் விடுகின்றன. இத்தீய சூழ்நிலையை வேரோடுகளைய அடிக்கடி பெற்றோர் சங்கம், பள்ளி விழா, மாணவர் சங்கம், விளையாட்டுப் பந்தயம், முதியோர் கல்வி, கிராம சேவை முதலுதவி, மாணவர் ஆட்சி மன்றம், சிறு நாடகங்கள் முதலியவற்றை ஏற்படுத்திக் குழந்தைகளின் கல்வித் திறன் பேச்சுத் திறன் செயற்றிறன் முதலியவற்றைக் காண்பித்து பெற்றோர் மனம் கவரும்படி கண்டுகளிக்கச் செய்தல் வேண்டும்.

அறிஞரின் அறமொழிகள்

(D. E. மாசிலாமணி, விருதம்பட்டு)

1. சிந்திக்கத் தெரியாதவன் அறிவிலி; தன் சிந்தனையை எடுத்துக் கூற பயப்படுகிறவன் கோழை; தன் சிந்தனையை மாற்றிக் கூறுகிறவன் துரோகி.

—சாக்ரடீஸ்

2. ஒரு சொட்டுத் தேன் பல நக்களை இழுப்பதுபோல் உனது அரிய பேச்சுத் திறமையால் பிறர் மனதை இழுத்து நல் வழிப்படுத்த கற்றுக்கொள்.

—லிங்கன்

3. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை சமாளிக்கும் திறமையே கல்வியாகும்.

—ராபின்

சாக்ரடிஸ்

(டி. பி. மாசிவாமனி, ஆசிரியர்)

[சாக்ரடிஸ் கிரேக்க நாட்டுக் கிராமங்களில் பூட்சியும், மறு மலர்ச்சியும் ஊட்டிய ஒப்பற்ற சீர்திருத்த வாதி. கிராம மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகினதுடன் அவர்கள் *அநாகரீ கத்தையும், குறைபாடுகளையும், வேடிக்கையாகப் பேசிக் கண்டித்து உயர்ந்த மனதுதல்களைக் கொண்டு வந்தார். அவரிடம் காணப்பட்ட ஆழ்ந்த அறிவு; குற்றம் கண்டு பிடிக்கும் திறமை; ஹாஸ்யநூனம்; சொல் அழகு ஆகியவற்றைக் கீழ்க்கண்ட சம்பவங்கள் மூலம் அறிய வாம்.]

கொடிய ஜந்துக்கள்

(ஒரு நாள் சாக்ரடிஸ் தமது நண்பர் ஒருவருடன் நடந்து செல் கையில் தூரத்தில் ஒரு வாலிபன் நடந்து வருவதைக் கண்டார். அந்த வாலிபனுடைய நடையில் சுறுசுறுப்பும் அவன் பாவனையில் எந்தக்காரியத்தையும் சாதிக்கும் ஆற்றல்உள்ளவன் என்பதை வெளிப் படுத்தும் அம்சங்களும் காணப்பட்டன. சாக்ரடிஸ் அந்த வாலிபனைக் கண்டு பேச விரும்பி, “அத்தகைய வாலிபனே எனது சேவைக்குத் தேவை” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனை மிகச் சப்தமிட்டு வரும் படி அழைத்தார்.)

சினேகிதர்:—ஐயா! சிறிது பொறுங்கள். இவ்வளவு தொலைவி லிருந்து கூப்பிட்டால் அவனுக்குக் கேட்பது அரிது; அவன் மேலும் அருகினில் வருவதற்குள் ஏன் அவசரப்படுகிறீர்? மேலும், தெருவில் இப்படி உரக்கக் கூவினால் பலர் உம்மைப் பைத்தியக்காரன் என்றுகூட எண்ணுவார்கள்!

சாக்ரடிஸ்:—“நண்பரே! நீர் அதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டாம்! சிலர் என்னைப் பற்றி முன்பே அப்படித்தான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(காக்கி வர்ணம் கொண்ட ஆடைகள் அணிந்துகொண்டு கையில் கோலுடனும், ஆடையில் பலவித பதக்கம், சாண அடையாளங்கள் அணிந்து கொண்டும் கம்பீரமாக வந்த அந்த வாலிபன் சாக்ரடீசை சந்தித்தான்.)

வாலிபன்:—பெரியாரே; காலை வந்தனம்,

சாக்ரடிஸ் :—ஐயா! காலை வந்தனம். நான் உம்மைப் பற்றி சிறிது அறிய ஆவல் கொள்கிறேன்; அதற்காக மன்னிக்கவும். நீர் ஏன் இத்தகைய ஆடம்பரமான அணிகலன்களை அணிந்திருக்கிறீர்—என்றும், நீர் யார் என்றும் நான் அறியலாமா? நான் சாக்ரடிஸ் என்ற சீர்திருத்த வாதி; ஆகவே நான் எண்ணற்ற பல கேள்விகளையும்; கீழ்த்தரமான வினாக்களையும் கூட வினாவ உரிமை எடுத்துக் கொள்ளுவது வழக்கம்.

சாரணவாலிபன் :—சாக்ரடிஸ் பெரியாரே! நான் ரோவர் சாரணப் படையைச் சேர்ந்தவன்.

சாக்ரடிஸ் :—அப்படி என்றால் என்ன?

சாரணன் :—ரோவர் சாரணப் படைவீரர்கள் முற்காலத்தில் புகழ் பெற்ற சேவை புரிந்த (Knight Errant) மகா வீரர்களின் சந்ததியார் ஆவார்கள். நாங்கள் சிறந்த காரியங்களை சாதிக்கவும் உதவிகள் பல புரியவும் எப்போதும் ஆயத்தமாகவே இருப்போம்.

சாக்ரடிஸ் :—“அந்த வட்ட மேஜை” மஹா வீரர்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் ஆடம்பரமும், அறிவும், ஆண்மையும் அமையப் பெற்றவர்கள். அழகிய மார் கவசமும் பள் பளக்கும் வாளும், ஈட்டியும் தாங்கி உயர்ந்த பரிதிகள் மேல் ஏறி நெருப்பைக் கக்கும் கொடிய வன் ஜந்துக்களுடனும், கொடிய விலங்குகளுடனும் போராடிக் கொல்வதற்கும், சிறைப் பட்டிருக்கும் இள மங்கைகளை விடுவிப்பதற்குமே அவர்கள் செல்வார்கள்.

சாரணன் :—ஆம்! ஐயா நீர் சொல்லுகின்ற அந்த மகா வீரர்களின் சந்ததியார்கள் தான் நாங்கள் அனைவரும்.

சாக்ரடிஸ் :—அவசியமில்லாத ஆடம்பர சின்னங்களையும், போர் ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டு; காலி பெட்டரோல் பப்பாக்கள் இடும் ஓசையைப்போல் சப்தித்துக் கொண்டு சென்று அந்த மஹா வீரர்கள் சிலரைச் சில குதிரைகள் பயத்தினால் கீழேகூட தள்ளி இருக்கக்கூடும்.

சாரணன் :—வீண் ஆடம்பரத்தைப் பற்றிக் குறை கூறக் காரணம் இருப்பினும் அந்த மகா வீரர்கள் ஒப்பற்ற திறமையும், எல்லை யில்லா விடா முயற்சியும் கொண்டவர்களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் இக்காலத்தில், பழங்காலத்தில் மலிந்து கிடந்த கொடிய ஜந்துக்களை காண்பது இல்லாததாகவே இருக்கிறது. அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட அந்த வீரக்குழுவினர்

மக்களுக்குத் திங்கு விளைவித்த சகல கொடிய ஜந்துக்களையும் விலங்குகளையும் ஒருங்கே மடியச் செய்து தங்கள் புகழை நாட்டினர். அதனால்தான் நான் இப்போது ஒரு சேவையும் செய்ய முடியாமல் சோம்பலாகவே இருக்கிறேன்.

சாக்ரடீஸ் :—என்ன ! கொடிய ஜந்துக்கள் அனைத்தும் மடிந்து விட்டன என்ற சொல்லுகின்றாய்? ஒன்றுகூட இன்னும் சாகவில்லை ; முற்காலத்தில் காணப்பட்ட கொடிய ஜந்துக்களைக் காட்டிலும் இப்போது தீயைக் கக்கும் கொடிய ஜந்துக்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன ; தேசம் முழுவதிலும் முக்கியமாக ரோவர் சாரணர் படை உலாவும் பட்டணங்களிலும் அவை மலிந்து கிடக்கின்றன.

சாரணன் :—சாக்ரடீஸ் பெரியார் சிறிது புத்தி மாறாட்டம் உள்ளவர் என்று சிலர் சொல்லுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன் ! அவர்கள் சொல்வது சரியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

உமது கற்பனையில் மாத்திரம் தோன்றிய கொடிய தீயைக் கக்கும் ஜந்துக்கள் இக்காலத்தில் எங்கு நில்லுகின்றன?

சாக்ரடீஸ் :—வாலிபனே ! ஆம். இது என் மனதில் உதித்த கற்பனைதான். உனது கண்களை நன்றாகத் திறந்து பார் ! நமது அரும் பெரும் தேசம் ஜாதித் துவேஷம், சண்டை சச்சரவால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. சந்தேகம், ஒற்றுமையின்மை, வறுமை, கோழைத்தனம், எங்கும் மலிந்து கிடக்கின்றன. ஒரு மதத்தினர் மற்றொரு மதத்தினரை இழிவு படுத்துகின்றனர். மேற்கூறியவை உலகத்தில் வாழ்ந்த கொடிய ஜந்துக்களைக்காட்டிலும் பயங்கரமானதல்லவா? அவை தீயைக் கக்கி நமது அருமைத் தேசத்தை நசித்துப் பொசுக்கவில்லையா? இந்த நாட்டின் வருங்கால முன்னேற்றம் அனைத்தும் இதனால் பாழ்படுத்தப்பட வில்லையா?

வாலிபன் :—சபாஷ் ! பெரியாரே நீர் சொல்லுவது அனைத்தும் முழு உண்மை. ஆனால், இத்தகைய கொடிய ஜந்துக்களுடன் போராட ஏற்ற போர் ஆயுதங்கள் எங்களுக்கு இல்லையே?

சாக்ரடீ :—நிச்சயமாக அதற்கேற்ற போர்க்கருவிகள் உண்டு. ஒருவர் தமது மதத்தின் மேல் வைக்கும் சிறந்த நம்பிக்கையே அந்ருடைய கேடயமும் மரிர்கவசமும் ஆகும். உனது மதத்துடன் பிறர் மதங்களையும், மதித்துப்போற்றி அதன்படி நடக்க உறுதி கொள்ளுவதே உனக்கு ஏற்ற பட்டயம். சாரணர் விதிகளை நீ போராடப்பயன்படுத்தக்கூடிய பொன் மொழிகள்.

இவ்விதமாக ரோவர் சாரணப்படையைச் சேர்ந்த நீங்கள் அனைவரும் ஏற்ற ஆயத்தத்துடன்; பாதுகாப்புகளுடன் சென்று சிறந்தவைகளுக்காகப் போராடுங்கள்; நான் கூறிய வறுமை, பிரிவினை, ஜாதித்துவமும், இவைகளைக் கண்ட இடத்தில் எல்லாம் எதிர்த்து அதை நிவர்த்தி செய்யப் பாடு படுங்கள். நாட்டிலும், கிராமத்திலும் உள்ள ஒற்றுமையின்மை, பிணி, வறுமை, பிரிவினைகள் அனைத்தும் நீங்கும் வரை உங்களுக்கு சோம்பலாக இருக்க நேரமே இல்லை!

சாரணன்:—சாக்ரடீஸ் பெரியாரே; இறைவன் உதவியால் நான் உமது ஆலோசனையின்படி எனது பட்டினத்திலும், தேசத்திலும் சமாதானம், சந்தோஷம், ஒற்றுமை, பரவும்படி தினமும் விடா முயற்சியுடன் சேவை செய்ய முயற்சிப்பேன். ஆனால், தற்காலத்தில் அடிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ள இளமங்கைகள் இருக்கமாட்டார்கள் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். அதைக் குறித்து நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?

சாக்ரடீ:—அதைப் பற்றியும் உனக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இக் காலத்தில் தூர்ப்பாக்கியம் நிறைந்த அடிமைப் பெண்கள் பலர் தேனீக்களை யொத்த எண்ணிக்கையுடையவர்களாக அலைகின்றனர்.

சாரணன்:—எங்கே அவர்கள்? நான் அவர்களைக் கண்டதே யில்லையே?

சாக்ரடீ:—அறியாமை, வறுமை, ஆரோக்கியமின்மை, படிப்பின்மை போன்றவைகள் நிரம்பப் பெற்ற சிறுவர் சிறுமிகளையே நான் அடிமைப் பெண்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறேன். நமது கிராமங்களில் உள்ள சிறுமி, சிறுவர்களைக் கவனித்துப் பார். அவர்கள் தினந்தோறும் விளையாடினால்தான் ஆரோக்கியமாக வாழ முடியும். விலங்குகள்கூட விளையாட விரும்புகின்றன. ஆனால், நமது பிள்ளைகள் மாலை நேரத்தில் பல விளையாட்டுகள், சந்தோஷமாக விளையாட முடியாத காரணத்தால் பலவித பிணிகளால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

அத்தகைய பாக்கியமற்ற சிறுவர் சிறுமிகளையே நீ அடிமைப்பட்ட மங்கையர்களாகக்கொள்ள வேண்டும். கிராமத்தில் சிறுவர்களுக்காகச் சில சிறந்த வெளிகள் ஏற்படுத்தி அங்கு அவர்களுக்கு ஏற்ற பலவித விளையாட்டுகள் நடத்தப்படவேண்டும். பெரிய மாணவர்கள், கிராமத்தின் வெளியே சென்று நீந்துதல், படகு ஓட்டுதல், தண்ணீரில் குதித்தல் போன்ற விளையாட்டுகள் விளையாட கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். பழக்

காத சிறுவர்களைக் கல்வி கற்க வைத்து விளையாடாத பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டின் மேல் விருப்பம் ஊட்டி இவ்விதமாக அந்த சிறுவர்களின் வாழ்க்கையைத் திருத்தி அமைக்க முயற்சித்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு சாரணப்படை வீரனும் பலவித விளையாட்டுகள் நடத்தும் திறன் பெற்றிருக்கவேண்டும். ஆகவே, வாலிபனே, நீயும் சென்று கிராமங்களிலும், ஊர்களிலும் அறியாமையால் அடிமைப்பட்டுள்ள அந்த சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு விளையாட்டுகள், பந்தயங்கள் கற்றுக் கொடு. நீயும் உனது சிறந்த குழுவினரும் செய்வதற்கு மிகப் பெரிய காரியங்கள் இருக்கின்றன. நீ செய்யப் போகும் புது சேவையில் உனக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களை எனக்கு உரைத்தால் நான் அதற்கு ஏற்ற ஆலோசனை கூறுவேன். ஆகவே, சாரணச் சங்க வீரனே ; ரோவர்ப்படை தீரனே ; இப்போதே புறப்பட்டுச் சென்று தீயைக் கக்கும் கொடிய ஜந்துக்களையும், அவதிப்பதும் அடிமை மங்கைகளையும் மேற்கொள்ளச் செல். மேலும், நேரத்தை வீண் போக்க உனக்கு அவகாசம் இல்லை ! துரிதில் சென்று நான் சொன்னதை நிறைவேற்று.

அறிஞரின் அறமொழிகள்

(D. E. மாசிலாமணி விருதம்பட்டு)

4. கல்வியின் சிறந்த லட்சியம் செயலாற்றும் சக்தியே அன்றி அறிவு பெறுவது மட்டுமல்ல.

—ஆணரு.

5. நூறு செல்வந்தரைவிட தியாக சிந்தையுள்ள ஒரே ஏழைத் தேச பக்தனால் நாட்டுக்கு அதிக நன்மை உண்டாகின்றது.

—அனாமிமஸ்.

6. உண்மையான முன்னேற்றம் என்று சொன்னால் சன்மார்க்க கத்திலே, அதாவது அன்பு நெறியிலே முன்னேறிச் செல்வதுதான். மற்ற முன்னேற்றங்களெல்லாம் இரண்டாம் பட்சமான முன்னேற்றங்களே.

—காந்திஜி.

7. அரிய புஸ்தகங்கள் இனிய கலாசாலை ; அரிய நூல் நிலையம் இனிய அகில கல்லூரி. அதன் இனிமையை ருசித்தவன் புதிய சக்தியைப் பெறுகிறான்.

—அன்டோன்.

ஒளியின் காவலன்

[பகவதி ஜயராமன்]

அமெரிக்கக் கூட்டு நாடுகளின் தென்மேற்குப் பாகத்திலுள்ள ஒரு பெரு மலையின் உச்சியில் நவீன விஞ்ஞானத்தின் மேன்மைக்கு அறிகுறியாய் ஒரு பெரிய சின்னம் நின்று நிலவுகிறது. அதுவே, பிலோமர் மலையின் மாபெருந் தொலைநோக்கியாகும். இதிலேயுள்ள இருநூறு அங்குல விட்டமுள்ள கண்ணாடியின் உதவிகொண்டு, நம் உலகத்துக்கு அப்பால் எத்தனையோ கற்கள் தொலைவிலுள்ள விண்மீன்களையெல்லாம் வானியலார் படம் பிடிக்கின்றனர். இவ்விண்மீன்களிலிருந்து வரும் ஒளி நம் கோளத்தை வந்தடைய நூறாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் ஆகின்றனவாம். என்றாலுங்கூட இந்த ஒளியையும் நம் கண்கள் மிகக் கூர்மையாகக் கண்டுபிடித்து விடுகின்றன. மனிதனிடத்திலுள்ள பொறிகள் யாவற்றினாலும் மிகுந்த கூருணர்ச்சியுள்ளவை கண்களேயாகும். எவ்வளவு நுட்பமான ஒளியாயிருந்தாலும் அதனையும் அளவு உணர்ந்து பதிவு செய்துவிடுகின்றன.

ஒரு நல்ல இரவில் மனிதனுடைய கண்கள் பதினாறு கற்கள் தொலைவிலுள்ள ஒரு மெழுகுவத்திச் சுடரைத் தெளிவாகக் காண முடியுமாம்; ஒரு விமானி தன் விமானத்தில் இருந்துகொண்டு தனக்குப் பத்துக் கற்கள் கீழே எரியும் ஒரு நெருப்புக்குச்சியின் ஒளியை அறியமுடியுமாம். இப்படி ஒரு பெரிய விஞ்ஞானி சொல்லுகிறார்.

ஆதிகால மனிதன் காடுகளில் நடமாடும்போது, அவன் பெரிதும் தன் 'இரவுக் கண்களையே' நம்பியிருந்தான். இரவில் கண் தெரியா விட்டால் அவன் வாழ்வே பாழ்பட்டுப் போய்விடும். ஆனால், இரவில் கண் தெரியும் இந்தத் தன்மை நேற்று வரை விஞ்ஞானத்திற்கு ஒரு புதிராகவே இருந்து வந்தது. ஆனால், இன்று இதைப்பற்றி விஞ்ஞானிகள் நன்கு அறிந்து கொண்டனர். நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எகிப்து தேசத்தில் மங்கிய வெளிச்சத்தில் பார்க்க முடியாத வர்களுக்கு மீன் ஈரலை உணவாகக் கொடுத்துப் பார்வையைப் பெறச் செய்தார்களாம். இரவுப் பார்வைக்கு உடலை வளர்க்கும் ஓர் ஊட்டக் கூறுதான் (Nutritional Element) காரணமாக இருக்கிறது.

அதனை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்தார்கள். அதற்கு ஏ உயிர்ச்சத்து (Vitamin-A) என்று பெயர்.

உயிர்ச்சத்து வகைகள் பலவற்றுள்ளும் இதுதான் முதல் முதல் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இது இயற்கைப் பொருள்களில் நிறைந்து கிடக்கிறது. விலங்குகளின் ஈரல்களில் மட்டுமன்றி, காரட்டுக் கிழங்கு, இனிப்புக் தக்காளி போன்ற மஞ்சள் நிறக் காய்கறிகளிலும், இன்னும் மற்ற உணவுப் பொருள்களிலும் இது மிகுந்து விளங்குகிறது. இவ்வளவு இருந்தும், உலகத்திலுள்ள மக்களில் பேரளவினர் ஏ-உயிர்ச்சத்துக் குறைவால் இரவுக் கண் பார்வை கெட்டு வருந்துகின்றனர். இந்த ஏ-உயிர்ச்சத்துக் குறைவால் வேறு பல விபரீதமான கோளாறுகளும் ஏற்படுமாம். இதனால் வறட்சிக் கண் (Dry Eye) என்ற ஒரு நோயும் உண்டாகித்தாம். நம் கண் கோளத்தில் ஒளியை ஏற்கும் ஒரு மெல்லிய தோல் இருக்கிறது. மேற்சொன்ன நோய் வந்தவர்களின் கண்ணில் இத்தோல் பாதிக்கப் பட்டு விடும். இந்நிலை கவனிக்கப்படா விட்டால், கண் பார்வைப் பழுதோ அல்லது முழுக் கண்பார்வை இழப்போ ஏற்பட்டு விடுமாம். இதைக் குணப்படுத்த உடனே ஏ-உயிர்ச்சத்து நிறைந்த மருந்துகளை அளிக்க வேண்டும்.

பொதுவாகவே உயிர்ச்சத்து உணவில் குறைந்தால் உடல் வளர்ச்சி தடைப்படுவதன்றி, தோல் இழைமூலங்கள் முதலியவற்றிற்கு ஊறும் நேரிடும்; இது தொத்து நோய்களுக்கும் எளிதில் இடமளக்கும். போர்க்கால அறுபவமும், நவீனகால ஆராய்ச்சியும், இரவுக் குருட்டையும், மற்ற உயிர்ச்சத்துக் குறைபாடுகளையும் போக்க ஆற்றல் வாய்ந்த சாதனங்களை வழங்கியுள்ளன. இப்போது விஞ்ஞானிகள் ஒரு புதிய மருந்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அதனை நாம் உணவோடு கலந்து உண்ணலாம். அதற்குப் பிணிரீக்கும் உயிர்ச்சத்து (Vittera Therapeutic) என்று பெயர். இம் மருந்தின் ஒரு வேளை அளவில் (One Dose) ஒரு மணிதனுக்கு அன்றாடம் தேவைப்படுகிற உயிர்ச் சத்தைவிட ஐந்து மடங்கு அதிக உயிர்ச் சத்து அடங்கியிருக்கிறது; இது அல்லாமல் பதினேழு வேறு முக்கிய ஊட்டப் பொருள்களும் இதில் நிறைந்திருக்கின்றன. இத்தகைய புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புகளினால் விஞ்ஞானம் மணிதனுடைய இரவுப் பார்வை என்ற ஓர் அரிய சக்தியைப் பாதுகாத்து வருகிறது. இத்தகு பேருதவிகள் பல புரிந்துவரும் விஞ்ஞானத் திற்குநாம் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறோம்!

கவியரசன் புஷ்கின்

[தில்லை-மறைமுதல்வன்]

உலக இலக்கியங்களில் மிகமிகப் பிற்பட்டுத் தோன்றியவையே ஐரோப்பிய இலக்கியங்கள். இவைகளில் மிகவும் பிற்பட்டுத் தோன்றிய இலக்கியம் ரஷ்ய இலக்கியம். ரஷ்ய இலக்கியம் உருவாகி ஒன்றிரண்டு தலைமுறைகளே ஆகியிருக்கின்றன. 18-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தான் ரஷ்ய இலக்கியம் பிறந்தது. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டிலேயே முழு வளர்ச்சி பெற்று விட்டது. இவ்வளவு குறுகிய காலத்திலேயே, அது உலக இலக்கியங்களின் முன் வரிசையில் தனக்கென்று ஒரு அழகான இடத்தைத் தேடிக்கொண்டது. இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும்—சிறப்பாக, புதிய துறையாகிய, புனைகதை, சிறு கதைகளில்—அது உலகுக்கே வழி காட்டியாகக் கருதப்பட்டது. ஐரோப்பிய இலக்கியச் செல்வர்கள் பலர் ரஷ்யாவே தங்களுடைய கலங்கரை விளக்கமாக அமைந்துள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

ரஷ்ய இலக்கியத்தின் இந்த மகத்தான வெற்றிற்கு ரஷ்ய மொழியின் உள்ளார்ந்த சிறப்பும், ரஷ்யரின் உள்ளத்தின் உயர்வுமே காரணங்களாக அமைந்தன.

“ஐரோப்பிய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் வளமும் நிறைவும்

உடையது ரஷ்ய மொழியே” என்று ரஷ்ய மொழியின் சிறப்பு பற்றி கூறுகிறார்தேவேரு (Devogues) என்ற பிரஞ்சு அறிஞர். உலகிலுள்ள மொழிகள் எல்லாவற்றையும் விட, தன்னுடைய தற் பண்பையும் தூய்மையையும் பிறமொழிக் கலப்பாற் சிறிது கூடக் கொடாமல் பாதுகாத்த மொழி ரஷ்ய மொழியே யாகும். இதன் பயனாக ரஷ்ய மொழிக்கு உலகில் ஒப்புயர்வற்ற—போட்டியற்ற—முதல் இடம் தரப்பட்டது! மேலும் ரஷ்ய மொழியில், உலகில் வேறெம் மொழியிலும் இல்லாத அளவுக்கு, கவிதை, உரை நடை, இலக்கியம் ஆகியவற்றின் மொழி நடை, பேச்சு நடைக்கு மிகமிக அருகாமையிலிருக்கிறது. லாமன்சாவ் (Lomonosoff) என்ற ரஷ்ய எழுத்தாளர் கூறுவது போல, “ரஷ்ய மொழியில் ஸ்பானிஷ் மொழியின் பெருமீதமும், பிரென்சு மொழியின் நயமும், ஜெர்மன் மொழியின் திண்மையும், இத்தாலிய மொழியின் இனிமையும், கிரேக்க லத்தீன் மொழிகளின் சொல் வளமும், சுருக்கமும், தெளிவும் ஆகிய புலவும் இயல்பாக அமைந்துள்ளன.”

அடுத்து ரஷ்ய இலக்கிய வெற்றிக்குக் காரணமாக அமைந்தது அவர்களுடைய உள்ள உணர்வா

கும். உலகில் பிற நாடுகளின் கலை வாழ்வையும் வரலாற்றையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்கமுடியும். ஆனால் ரஷ்ய வரலாற்றின் வாழ்வும், கலையும் ஒன்றுக் கொன்று பின்னிக் கிடக்கின்றன. அவர்கள் உணர்வு மக்கள் உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பே தவிர வானத்திலிருந்தோ, மேல் உலகங்களிலிருந்தோ பிறந்த மாயப்படைப் பல்ல! அவர்கள் வாழ்வை வாழ்வாகவும், உலகை உலகாகவும் கண்டனர்!

இவ்விரு காரணங்களாலேயே பிற்தப் பிறந்த ரஷ்ய இலக்கியம் உயர்வில் முந்தி இடம் பெற்றது. "சுவையும் பயனும், காலத்தை வெல்லும் தன்மையும், பிறந்த இடத்தில் மட்டு மல்லாது, செல்லும் மெங்கும் சிறப்பும் புகழும் பெறுகின்ற தன்மையும், இருக்கவேண்டும் இலக்கியத்துக்கு. ரஷ்ய இலக்கியம் இந்த இலக்கணத்துக்கு முற்றிலும் ஏற்றதாக அமைந்திருக்கிறது. ரஷ்ய இலக்கியம், மாளிகையில் மதோன்மத்தமாக இருந்தவர்களுக்கு மாளிகை வாசம் பெற்ற 'பேனாதுக்கி' தந்த களிப்புப் பாணம் அல்ல. பசியுடனும், பட்டினியுடனும், பாதகனுடனும், பாதிரிசுளுடனும் போராடி செத்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்காக தீட்டப்பட்ட திருவாசகம்!" என்று ரஷ்ய இலக்கிய சிறப்பு பற்றி அறிஞர் அண்ணா குறிப்பிடுவது இங்கு கவனிக்கத் தக்கது.

இவ்வளவு சிறப்புப்பெற்று உலகில் மிக உயர்ந்த இலக்கியமாகப் புகழப்படும் 'ரஷ்ய இலக்கியத் தின் முதல்பக்கத்தைப் பெருமையுடன் அலங்கரிப்பவன் அலெக்சாண்டர் புஷ்கின், ரஷ்யாவின் முதற்கவிஞன். உலகின் ஒப்பற்ற கவிஞன். முதன் முதலாக காதலிலே பேனாபிடித்து எழுதினான். நீண்டகால உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்த ரஷ்யாவிலுத்தெழுந்தது! ரஷ்ய இலக்கியத்தில் ஒரு பொன் அத்தியாயம் பளிச்சிட்டது! பல நூற்றாண்டுகளாக ரஷ்யாவைக்கவ் வியிருந்த அறியாமைபும், இருளும், துயரமும் புஷ்கினின்பேனாவண்ணத்தில் கரைந்தோடின. அறிவுலகின் கண்கள் திறந்தன. ரஷ்யா மறு மலர்ச்சிப் பாதையில் மற்ற நாடுகளை யெல்லாம் பற்றிகூட நினைக்காமல் விடுவிடென்று நடந்தது! அதற்கு வழிகாட்டியானான் புஷ்கின். அவனைத் தொடர்ந்து உலகத்தின் தலை சிறந்த இலக்கியமன்னர்கள்சென்றனர். உலகம் வியப்பால் வாய் பிளக்கும் முறையில் ரஷ்யாவிலிருந்து கிளம்பிய சிந்தனைச் செல்வர்களின் அணிவகுப்பில் முதலிடத்தை வகிப்பவன் புஷ்கின்.

புஷ்கினின் வாழ்க்கைப் பாதையில் துயரப் பள்ளங்களே நிறைந்திருக்கின்றன. மேலும் அந்தப் பாதைகூட குறுகியதாகவே இருந்தது. 1799-ம் ஆண்டு மே மாதம் 26-ம் நாள் பிறந்தான் புஷ்கின். அவனுடைய பெற்றோர்கள் பிரபுக்களுக்கே உரித்தான தனிப் பழக்க வழக்கங்க

ளில் ஊழிப் போனவர்கள். அக் காலத்து ரஷ்யப் பிரபுக்கள் மது வுக்கும் மங்கையின் இதழுக்கும் வேற்றுமை தெரியாத மாமிசப் பிண்டங்களாகவே விளங்கினர். சிவப்பு அதர சிங்காரிகளின் சுற்றிடைபை வளைத்தபடி நடனம் பயிலுவதே வாழ்வென எண்ணிக் கிடந்தனர். அர்த்த மற்ற வாழ்விலே ஆடம்பரச் செலவுகளிலே அவர்கள் மிதந்தனர். இத்தகு 'உத்தம' குணங்கள் கொண்ட 'திருக் கூட்டத்'திலே தான் புஷ்கினின் பெற்றோர்களும் உலவி வந்தனர். இதனால் சீமான்களின் மதம் பிடித்த கோணல் சேஷ்டைகளை வெறுத்த புஷ்கினின் பாசத்தை அவர்களால் பெற முடிய வில்லை. செவிலித்தாயே அவனுடைய அன்பைச் சுமந்து கொண்டாள்.

தன்னுடைய பன்னிரண்டாவது வயதில் புஷ்கின் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்து உயர்தரப் பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ந்து ஆறு ஆண்டுகள் பயின்றான். இந்தக் காலத்தில் அவன் பெரும்பாலும் தன் நேரத்தையும் நினைப்பையும் நூல் நிலையங்களிலேயே கழித்தான். அவனது இலக்கியப் பற்றுவனா பிரென்சு நாவல்கள் துணை செய்தன. வாழ்வின் அடித்தளம்வரை சென்று மனித இனத்தின் உண்மைகளை—உணர்ச்சி மோதுதல்களை—ஆசாபாசங்களை—அழகாகக் கூவையூறும் வண்ணம் சித்தரித்த பிரெஞ்சு இலக்கியங்கள் அவனது இலக்கியப் பசிக்கு நல்ல விருந்தாகப் பயன் பட்டன.

பள்ளி வாழ்விலேயே புஷ்கின் ஒரு கவிஞனாகி விட்டான். பீட்டர்ஸ்பர்க் கிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த "ஐரோப்பியத் தூதுவன்" என்ற செல்வாக்குமிக்க ஏடு அவனுடைய "என் தோழனான கவிஞனுக்கு" என்ற கவிதையை வெளியிட்டது. அதற்குப் பின் 'விடுதலைக்கு'—'நாட்டுப்புறத்தில்' போன்ற கவிதைகள் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. விடுதலை வேட்கையும், சீர்திருத்த ஆர்வமும், புரட்சி எண்ணங்களும் அவன் இகயத்தில் நிரம்பி விழுந்தன. எனவே இந்தப் பண்புகளெல்லாம் அவனுடைய கவிதைகளிலும் பிரதிபலித்தன. இதனால் புரட்சி மனப்பான்மை கொண்ட, 'டிசம்பரிஸ்டுகள்' அவனுடைய தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

மகா பீட்டர் (Peter the Great) (1686--(1725) — ராணி காதரைன் (Catherine II) (1752-1796)—இவ்விருவரின் ஆட்சியின் கீழிருந்த போதுதான் ரஷ்யாவில் — அறியாமை இருள் மூடிய அறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த ரஷ்யாவில்— மறுமலர்ச்சியின் முதல் மொட்டு தன் முனைப் பிடிப்புகளை விலக்கியது. பிரெஞ்சு மண்ணில் மணம் வீசி வந்த 'புரட்சிக் கருத்துக்கள்' ரஷ்யாவிலும் மெல்ல மெல்ல தலை நீட்டின. வால்டேர், ரூசோ • போன்றவர்கள் ரஷ்ய வாலிபர்களின் இதய வீரர்களார்களாக ஐரோப்பாவிலிருப்பது போல "மக்கள் மன்றம்"களை நிறுவி

மக்களின் நலன்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற ஜன நாயக மனப்பான்மை செழித்து வளர்ந்தது. மக்களின் நலனைக் கவனிக்கும் நல்வழி எது என்று சிந்தித்த அவர்கள் “மக்கள் நலனைக் கவனிக்கும் சங்கம்” என்று ஒரு அமைப்பை உருவாக்கினர். இந்தச் சங்கம் ரஷ்யாவில் கொடுமையின் சின்னமாக விளங்கி வந்த நிலச்சுவார்தார் முறையில் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கான வழிவகைகளைச் சிந்தித்த வண்ணமிருந்தது.

புஷ்கின் இந்தச் சங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டான். இந்த இயக்கத் தொண்டுகளில் ஈடுபடுவதன் மூலம் புஷ்கின் தீவிரமான புரட்சி வாதியாக மாறிக் கொண்டிருந்தான். புரட்சிக்காரர்களுக்கு புஷ்கினின் கவிதைகள் நல்லதொரு கேடயமாக அமைந்தன. அவனுடைய கவிதைகளை ஆயிரக்கணக்கில் கையினால் எழுதியே பல இடங்களுக்கு அனுப்பினர். “நாங்கள் விடுதலைக்காக ஏங்கித் திரிகிறோம். வாலிபன் தன் இன்பக் கனவுகளை நிறைவேற்ற எப்படி எதிர் பார்ப்பானோ, அப்படி எங்களுக்கு விடுதலை தேட நாங்கள் எழுச்சியுற்றிருக்கிறோம். தோழர்களை! இந்த ரஷ்ய மண்ணில் அழிந்துபடப் போகும் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் கல்லறை மீது நம்பெயர் பொறிக்கப்படும்.” என்ற அவனுடைய உணர்ச்சி மிக்கவரிகள் எங்கும் எதிரொலித்தன. மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே தனக்கென்று பெரும்

புகழைத் தேடித் கொண்டான் புஷ்கின்.

மக்களின் இதயத்தில் இடம் பெற்ற அதே நேரத்தில் ஆட்சியாளரின் கண்ணாட்டத்துக்கும் ஆளாகி விட்டான் புஷ்கின். அப்போது அவன் அரசாங்கத்தின் வெளி நாட்டிலாகாவில் வேலை பார்த்துவந்தான். அரசாங்க வேலையிலிருந்தபடியே தான் அவன் ஆட்சிக் கெதிரான புரட்சி எண்ணங்களைத் தன் கவிதைகளில் பின்னினான். இதைக் கண்ட அரசாங்கம், அவனை நோக்கி அடக்குமுறைக் கைகளை நீட்டியது. தென் ரஷ்யாவிலுள்ள காகசஸ் மாகாணத்துக்கு மாற்றப்பட்டான் புஷ்கின்.

காகசஸின் குளிர்த சூழ்நிலை புஷ்கினுக்கு உதவியாக வே இருந்தது. “இயற்கையன்னை எழில் பெற்று மிளிர்ந்தாள் அங்கே. பால் நுரைகள் போன்ற நீரைச் சுமந்து வந்த அனேக அருவிகள் ஏரியில் இரண்டறக் கலந்து இன்னிசை முழங்கின. அந்த அழகான ஏரியை வானம் தனது பனிப் பூக்களால் நாள் தோறும் ஆராதனை செய்கிறது. ஏரியின் கண்ணாடி நீரில் தங்கள் மேனியின் அழகைக் கண்டு களிக்க எண்ணும் மலைகள் ஏரியைச் சுற்றி சூழ்ந்து நின்றன. பச்சைப் பட்டணிந்த இயற்கையன்னை எழில் நட்டன மிடுகிறாள்...” என்று காகசஸ் பகுதியின் சிறப்பை அழகாகப் பாடுகிறார் மலை யாளக் கவிஞர் ஒருவர்.

புஷ்கின் காசுஸ் மலைச்சாரல் களில் சுற்றினான். வெப்பமோ வரட்சியோ இல்லாத சாந்த மயமான சூழ்நிலை, பசங்குன்றாகளில் தூங்கும் நீலப்பனி—இவை புஷ்கினின் நெஞ்சை அள்ளின. இதனால் அவன் பின்னால் தீட்டிய உயர்ந்த காவியங்களுக்கு வேண்டிய இயற்கையறிவு கிடைத்தது. மேலும் புஷ்கின் தனிமையில் — அழகான சூழ்நிலையில்—வைக்கப்பட்டதால் அவன் தன் முழு நேரத்தையும் எழுத்துப் பணியில் செலவிட முடிந்தது. அவனுடைய சிந்தனைகூடல் அலைகளைப் போலத் தாவித் தாவிச் சென்றது. அவனிடமிருந்து சுவையான ஏடுகள் பல வெளிவந்தன.

இலக்கியத்தில் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டிருந்த புஷ்கினின் இதயத்தில் பருவம் இன்ப மயமான எண்ணங்களைத் தூவியது. தாவியலைந்த அவனது காதல் உணர்ச்சிகள் நடாஸியா என்ற அழகு மயிலானைத் தழுவின. எழிலின் அழுத ஊற்றாக விளங்கினான் அவன். தனது நெஞ்சில் பூத்த காதல் மலர்களை அவனுடைய வெண்ணிறப் பாதங்களில் வைத்து பூஜித்தான். பிறகே 1831-ல் இருவருக்கும் மணம் நிகழ்ந்தது.

ஆனால் புஷ்கினின் இல்லாழ்வு அவனுக்கு இன்பத்தை ஊட்டவில்லை. அவனுடைய காதலி அழகிதானே தவிர அறிவுள்ளவள்ல்ல. ஆடம்பரத்தில் மோகம்

கொண்டாள். மாளிகையில் பிரபுக்களோடு குடித்துக் கூத்தாடி சரசு சல்லாபங்களுடன் நாட்களை நகர்த்துவதில்தான் அவள் இன்பத்தைக் கண்டாள். உள்ளத்தால் ஓட்டாத இந்தத் தம்பதிகள் உடலுறவால் மட்டுமே இணைந்திருந்தனர்!

நடால்யாவின் மீது வெறுப்பு கொண்டவர்கள் அவளுடைய அந்தரங்க வாழ்வை—அழகிப் போன செய்திகளை—அம்பலத்துக்கு இழுத்துவந்தனர்! விபசாரி! என்றனர். புஷ்கினின் மனம் வேதனையால் வெந்துபோனது. அவனிடமிருந்து அமைதி கழற்றி எறியப்பட்டது. தனது காதலிக்காக — அவளுடைய செலவுகளுக்காக — ஆயிரக்கணக்கில் கடன்பட்டான். “ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய ஏகாந்தமான அமைதி எனக்கு திருமணமான பிறகு இல்லையே” என்று கதறினான். கடைசியில் இந்தக் காதலே அவனை சமாதிக் கு அனுப்பிவிட்டது! ஆம்! நடால்யாவின் ஒழுக்கத்தில் ஏற்பட்ட தகராறால் 1838-ம் ஆண்டு ஜனவரி 27-ம் நாள் தார்பே என் பவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான் புஷ்கின். சாவின் உதடுகள் புஷ்கினைக் கடித்து விட்டன! ரஷ்ய இலக்கியத்தின்புகழ்பெற்ற ஒரு பொன்னேடு திருப்பப்பட்டு விட்டது!

புஷ்கினின் வாழ்வு குறுகியது தான். ஆனால் அந்தக் குறுகிய காலத்தில் அவன் தந்த இலக்கி

யப் பொக்கிஷங்களின் மதிப்பு அளவிடமுடியாதது. ரஷ்யருக்கு உயர்நிலை இலக்கிய ஊற்றுக் களான புற்பல நூல்களை எழுதிக் குவித்துவிட்டான்.

புஷ்கினின் பெரு நூல்களில் சிறந்து விளங்குவது நாடோடிகள் (Gypsies) என்னும் காவியம். சமுதாயத்திலிருந்து ஒதுக்கப் பட்டு, ஊர் ஊராக, குடும்பம் குடும்பமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும் நாடோடிகளை வைத்துப் பின்னப்பட்டது இந்த கவிதைக் காவியம்.

தவறிப்போய் பிரபு வர்க்கத்தில் பிறந்துவிட்டாலும் தனிமையை, சுதந்திரத்தையும் விரும்பிய அலிகோ, சமுதாயத்தை விட்டு விலகி, நாடோடி கூட்ட மொன்றோடு சேர்ந்து கொள்கிறான். வாழ்க்கை விதிகள் எதுவுமின்றி ஏகாந்தமாகத் திரியும் ஆசைகொண்ட அலிகோ, அந்த ஜிப்சிக்களுடன் ஊர் சுற்றுவதில் தனி இன்பத்தைக் காண்கிறான். நட்சத்திரங்களிடையே நிலவு ஒளி பொழிவது போல, அந்த நாடோடிப் பெண்களிடையே செம்பிரா என்பவள் எழிலின் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறான். அலிகோ அவள்மீது காதல் கொள்கிறான். கணிந்த முகம், இனித்த மொழிகள், சிவந்த இதழ்கள், துவளும் இடை, போதையுட்டும் கண்கள், இனிப்பு கொட்டும் மேனி— இவற்றால் அவள் அவனை மகிழ்விக்கிறாள். அவனுக்காக வீணை

நாதம் போன்ற தனது இனிமையான குரலால் பாடினால் வசந்த காலத் தென்றலைப் போல ஆடினால் திராட்சைக்கனி போன்ற இதழால் முத்தமிட்டாள்! அதே போது தனது முத்தச் சுவைக்காக ஏங்கிய ஒருவனுக்கும் அதை வழங்கினாள்! ஆம்! அவள் ஒரு ஜிப்சி! அவளுக்கு வாழ்க்கை நியதி எதுவுங்கிடையாது. அவள் ஒரு சுதந்திரப் பறவை! தன்னிச்சைபோல சுற்றித் திரியும் வானம்பாடி!

இதை அலிகோவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பொறுமையும், கோபமும் அவன் நெஞ்சில் கொப்பளிக்கின்றன. இதன் விளைவு...? ஜிப்சியும், அவள் காதலனும் அலிகோவின் சுயநல வெறித் தீயில் கருகி விடுகின்றனர். இதைக் கண்ட நாடோடிக் கூட்டம் ஆர்ப்பரிக்கிறது. “ஏ! நாகரீகம் மிகுந்த மனிதனே! பொறுமையின் உருவமே! தயவு செய்து எங்களை விட்டுப்போ! எங்களிடையே சட்டமில்லை, ஒழுக்கமில்லை, நாகரீகமில்லை! ஆனால் நாங்கள் உன்னைப்போல கொலை செய்யமாட்டோம். இரத்தத்தில் எங்கள் உள்ளங்களை நனைக்கமாட்டோம்! நாங்கள் கொண்டிருப்பது உன்னைப் போன்ற கல் நெஞ்சல்ல— கணிந்த உள்ளம்! உன்னைப்போல சூழ்ச்சி, பொறுமை, சுயநலம் இவற்றினால் உருவாக்கப்பட்டவர்களல்ல நாங்கள்! உன் குரலை இனியும் எங்கள் கூட்டம் கேட்க விரும்பவில்லை! ஓடிப்போ!”

நாடோடிகளின் இந்த வார்த்தை தனைக் கேட்டபடி, குனிந்த தலை போடு திரும்புகிறான் அலிகோ — நாடோடி வாழ்வை இப்படி மிக அழகாய்ப் படம் பிடித்திருக்கிறான் புஷ்கின்.

அடுத்து புஷ்கினின் சிகா சிருஷ்டியாக விளங்குவது யூகென் ஆனெகன் (Eugen Oniegen) என்னும் எழுத்தோவியம்.

யூகேன் ஆனெகன்—மாளிகை வாசியின் மாபிலே தோன்றியவன். அவனுக்கு வாழ்க்கை உல்லாசத்தோடு சுழல்கிறது. பணமும், பங்களாவும், பாவசம் தரப் பளிங்கு மேனிப் பாவையரும் இருக்க அவன் ஏன் வாடப் போகிறான்? சோபன வாழ்வின் சுவைத் தோப்புகள் நடுவே அவன் வாழ்வு புதுப் பூச்சோடு சுழன்று கொண்டிருக்கிறது! மாற்றமே இல்லாத சோம்பேறி வாழ்வு!

சந்தர்ப்பம், லென்ஸ்கி என்ற ஜெர்மன் வாலிபனை அவனுக்கு நண்பனுக்குகிறது. இவன் தத்துவ நூல்களில் தனி ஆர்வமுள்ளவன்! இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபாடுடையவன். கிராமிய வாழ்வில்தான் இன்பங்கள் நிறைந்து கிடக்கின்றன என்ற கருத்துள்ளவன்.

லென்ஸ்கி, ஒருநாள், லாரின் என்பவரின் குடும்பத்துக்கு ஆனெகனை அறிமுகப்படுத்துகிறான். பின்னால் நிகழவிருக்கும் குழப்பங்களுக்கு இங்கேதான்

வித்திடப்படுகிறது. லாரினுக்கு இரு பெண்கள் — டாட்யானா, ஒங்கா என்ற இரண்டு திராட்சைக் கொத்துகள்! அரும்பு விழாத எழில் மணக்கும் மொக்குகள்! டாட்யானாவின் காதல் பார்வை ஆனெகனை நோக்கித் தாவுகிறது. அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் பசுமை உலராத புன்னகையைச் சிந்துகிறாள். தாபம் புரளும் நீலவிழிகள் அவனைக் காணும் போதெல்லாம் களிப்பால் துள்ளுகின்றன! தன் இதயத்தில்கொப்பளிக்கும் உணர்ச்சிக் குமிழிகளைக் கடிதத்தில் கொட்டி அவன் முன் நீட்டுகிறாள். ஆனால்...? உணர்ச்சியற்ற அவனால் அவளுடைய காதலை உணர முடியவில்லை. “இன்பம் எனக்கு எட்டாத பொருள்! துன்பத்தின் காதலன் நான்! ஆம்! நான் வாழ முடியாதவன்!” என்று வேதாந்தம் பேசுகிறான். அவளுடைய மென்மையான இதயத்தில் பூத்த காதல் மலரைக் கசக்கிவிடுகிறான். டாட்யானாவின் உள்ளம் குமுறுகிறது! துயரத்தின் கரங்கள் அவளை வளைத்துக்கொள்கின்றன. அவளுடைய சோகக் குரலைக் கேட்காமல் ஆனெகன் எங்கோ திரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

காலம் சுழல்கிறது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஆனெகன் டாட்யானாவை விருந்தொன்றில் சந்திக்கிறான். அவள் இப்போது ஒரு பிரபுவின் மனைவி. வாலிபம் அவளிடமிருந்து தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. காலத்தின் கிரல்கள் அவளிடம்

காணப்பட்டன! எனினும் இப் போது அவனது கண்களுக்கு அவள் சிங்காச மயிலாகக் காட்சி தருகிறாள். அவளுடைய அன்புப் பார்வைக்காக—இதழோரப் புன்னகைக்காக—மொக்கு உதடுகளின் உரசலுக்காக—அவன் ஏங்குகிறான்.

ஆனால் அவளோ, அவனைச் சந்தித்தபோது பெருமூச்சு விடுகிறாள். மென்மையான அந்தப் பெருமூச்சு அவள் சோகத்தை எல்லாம் வெளியில் கொண்டு வந்து போட்டது. “மாளிகை—மந்தகாச வாழ்வு — மனோகாத் தென்றல்—இவைகளை உதறித் தள்ளி விட்டு மண் குடிசைக்கு வந்திருப்பேன், அன்றைய ஆனெகன் அழைத்தால்! ஆனால்... இன்று நீ, என்னை காதல் கீதம் பாட அழைக்கிறாய். இன்று நான் ஒருவனின் அலங்காரப் பொருள்! என் உடல் அவனுக்கு உரிமையாக்கப்பட்டது — ஆனால் உள்ளம் அல்ல! என்றும் என் உள்ளம்—உனக்குத்தான் நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும்!” —வேதனையோடு திரும்புகிறான் ஆனெகன். வாழ்முடியாது போன நெஞ்சங்களிலிருந்து சோகக்குரல் எதிரொலிக்கிறது.

இது புஷ்கினின் கவிதைகளில் மிக உயர்ந்த ஒவியம். பத்துப் பாகங்கள் கொண்ட இந்த ஒப்பற்ற ஒவியத்தைத் தீட்ட பத்து ஆண்டுகள் ஆகியதாம்! இதில் வரும் டாட்யானா மறக்கவே முடியாத ஒரு உயிர்த்துடிப்புள்ள

பாத்திரம். பெண்ணினத்தையே அவள் பிரதிபலிக்கிறாள். பொதுவாக பெண்ணினம் உதிர்க்கும் கண்ணீரே அவள் கண்களிலிருந்து உதிர்கிறது! டாட்யானாவின் காதல் கடிதங்கள் நெஞ்சை அள்ளும் முறையில் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. டாட்யானாவின் கடைசி பதில் கருத்தைக் கிளரும் வகையில் சிறந்து விளங்குகிறது. ஏறக்குறைய இந்த நூல் பைரனின் பாடல்களின் இயல்பை ஒத்திருந்தது. இக் காவியத்தின் கதையுறுப்பினரோவியமும், கருத்தோவியமும், அவனுக்குப் பின்னால் வந்த பலருக்கு நல்ல தூண்டுகோலாக இருந்தன. “ஏழ்மையின் தோழனை, மண் குடிசையில் கிடந்து அவதிப்படுவோரை அணைத்து ஆதரவளிப்பது உலகுக்கு அருவருப்பாகத் தென்றுகிறது. பன்னீர் தெளித்த மஞ்சத்தில், பட்டு மெத்தையில் புரளும் உல்லாசிகளை உயர்த்திவிட மட்டும் உலகம் உவகையுடன் ஓடி வருகிறது” என்ற கருத்தை வேறெவராலும் விளக்க முடியாத வகையில் சித்தரித்து விட்டான் புஷ்கின். இந்தக் காவியத்தைப் படித்தவர்கள் புஷ்கினை எப்படிப் புகழ்வது என்று தெரிமாமல் திண்டாடுகிறார்கள்!

ரஸ்லனும லூட்மில்லாவும் (Ruslan and Lutmila)—போரிஸ் கோடுனோவ் (Boris GoDunov)—காக்கஸஸ் சிறையாளி (Prisoner of the Caucasus)—இவை மூன்றும் புஷ்கினின் உன்னத சிருஷ்ட

முகள்! 'பனியும் புயலும்'—'இஸ் பேட் ராணி'—தளபதியின் மகள்—'மீன் படவனும் மீனும்' ஆகியவை அவனுடைய சிறந்த சிறு கதைகள்—கட்டாயம் படிக்க வேண்டியவை! நாட்டுப் புறப் பாடல்களும் (Ballads) தெய்வக் கதைப் பாக்களும் (Fairy tales) அவனுக்குத் தனிச் சிறப்பைச் சேர்க்கின்றன. இந்தப் பகுதியில் 'போப்பும் பல்பாவும்'—'இறந்த இளவரசி'—'பொற்சேவல்'—'மாப்பிள்ளை'—ஆகியவை குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

ரஷ்ய இலக்கியத்தை அழகாகவும், ஆடம்பரமாகவும் துவக்கி வைத்த பெருமை புஷ்கினுக்கே உரியது. அவன், தன் வாழ்வில் கண்ட கனவை—காதலின்

உயர்வை—கவிதையில் காட்டினான். அரண்மனை வாழ்வும், அங்காடி வாழ்வும், இன்பமும், துன்பமும், மனிதர் இயல்பும், விலங்கின் இயல்பும் ஆகிய இயற்கையின் எல்லாத் துறைகளையும் உள்ளது உள்ளபடி காட்டினான் புஷ்கின். உலகின் எவ்வுயிரிலும் கலந்து, தன்னிலை மறந்து அதன் உள்ளுணர்வையும், பண்பாட்டையும், வாழ்வையும் சித்தரித்தான் புஷ்கின். அவனுக்குப் பின் வந்த அத்தனை ரஷ்ய எழுத்தாளர்களும் இதே முறையைக் கையாண்டனர். எனவேதான் ரஷ்ய இலக்கியம் வாய்மை, அகலம், நிறைவு ஆகிய சிறப்புகளில் மற்ற இலக்கியங்களைவிட சிறந்து விளங்குகிறது.

—"தம்பி"

அறிஞரின் அறமொழிகள்

(D. E. மாசிலாமணி, விருதம்பட்டு)

8. செல்வத்தை பிறருக்காய் நல் வழியில் வாரி இறைப்பவனைப் போல் வேறு எவர்க்கும் செல்வம் அதிகம் தேவையில்லை.

ரிக்டர்.

9. தாழ்மை என்பது கனவானுக்கும், சுயமதிப்பு என்பது ஏழை மனிதனுக்கும் ஏற்ற அணிகலனாகும்.

—எட்கார்,

10. என் குற்றங்களை பிறர் உணர்த்தினால் அதைத் திருத்திக் கொள்வேன்; பிறர் கொள்கையில் உண்மை யிருக்குமானால் அதையே பின்பற்றுவேன்.

—லிங்கன்.

11. நீ முயற்சி செய்பதே தயவுக்கூடாத முறை. கடைசியாக முயற்சி செய்யும்போதுதான்.

சார்லஸ்

காலமும்

கருத்தும்

நவம்பர் முதல் நாள்—

நல்லதோர் திருநாள்!

1954ம் ஆண்டின் நவம்பர் முதல் நாள்—ஆம்—அந்த நாளே இந்திய வரலாறு மறவாது. தென்னாட்டு மக்கள் மறக்கமாட்டார்கள். பிரஞ்சு ஏகாதிபத்தியத்தின் இந் நாள் பாதுகாவலர்களும் மறக்க இயலாது. அந்த நாள், விடுதலை வீரர்களின் உள்ளத்திற்கெல்லாம் உவகையூட்டும் உன்னத நாள். ஏகாதிபத்தியங்களின் காலம் முடிந்துவிட்டது—இனி மன்னாதி மன்னர்கள் பலர் தலைகீழாக வின்றாலும் அவற்றின் காலத்தை நீடிக்க இயலாது என்பதை எடுத்துக் காட்டிடும் இன்ப நாள். அறப் போர் வெல்லும்—நீதி நிலைக்கும்—மக்கள் மனறத்தின் எழுச்சிக் குரலுக்குப் போதுமான பலன் கிடைத்தே தீரும் என்கிற உண்மைகளைச் சிலமேல் எழுந்தென் நிலை நாட்டிவிட்ட எழில் நாள். ஆம்—அன்றைய தினம் தான், பிரஞ்சு ஏகாதிபத்தியம், இந்திய மண்ணைவிட்டு வெளியேறுவது என்று முடிவு செய்திருக்கிறது.

நவம்பர் முதல் நாள்—அதற்குப் பின்னால், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில், எந்தப் பகுதியிலும் பிரஞ்சு ஆட்சி இருக்காது.

புதுச்சேரி, காணக்கால், மாஹி, ஏனும் முதலிய எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் பிரஞ்சு ஆதிக்கம் அன்றையதினம் வெளியேறி விடுகிறது.

பதினேழு, பதினெட்டாவது நூற்றாண்டுகளில், இந்திய மண்ணின்மீது, பிரஞ்சு ஏகாதிபத்தியம், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம், போர்த்துகீசிய ஏகாதிபத்தியம், டச்சு ஏகாதிபத்தியம் ஆகிய நான்கும் தங்கள் கால்களை ஊன்றின. இந்திய மண்ணின் பற்பல பகுதிகளை, அந்தந்தப் பகுதிகளின் மன்னர்களிடமிருந்து, சில சமயம் போரிட்டும், சில சமயம் ஏமாற்றியும், சில சமயம் மிரட்டல் உருட்டல்களின் மூலமும், சில சமயம் மித்திரபேத சூழ்ச்சி முறைகளின் மூலமாகவும், இந்த ஏகாதிபத்தியங்கள் பெறலாயின.

அது அது கைப்பற்றிய பகுதிகளை அது அது வைத்துக்கொள்வதோடு திருப்தியடையாமல் இந்த நான்கு ஏகாதிபத்தியங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று சீறிப் பாய்ந்து சிறுத்தைகளெனப் போராட்டத் தொடங்கின.

அத்தகு போராட்டங்களின் விளைவாக, இறுதியில், பிரஞ்சுக் காரர்களுக்கென்று, இந்தியாவில் கிடைத்த பகுதிகள் ஐந்து.

கல்கத்தாவுக்கருகில் இருக்கிற உரிமையும் கிடையாது என்பது சந்திரநாகர் என்பது அவற்றில் தெளிவு.

கடலூருக்கு அருகில் உள்ள புதுச்சேரி மற்றொன்று. புதுச்சேரி வட்டாரத்தின் மக்கள் தொகை, 222,000. பரப்பளவு, 105 சதுர மைல்.

தஞ்சை மாவட்டத்தை ஒட்டியவாறு உள்ள காரைக்கால், மூன்றாவது பகுதி. அதன் மக்கள் தொகை 70,000. பரப்பளவு, 53 சதுர மைல்.

மலையாளப் பகுதியில் உள்ள மாஹி என்பது இன்னொரு பகுதி. இதன் மக்கள் தொகை 18,000. பரப்பளவு 23 சதுர மைல்.

ஏனம் என்பது மற்றொரு மிகச் சிறு பகுதி. இதன் மக்கள் தொகை 5000 தான். பரப்பளவு 5 சதுர மைல்.

பிரஞ்சுக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்துவந்த இந்தப் பகுதிகள் அத்தனையையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், இவற்றின் மக்கள் தொகை, 3,26,000 ஆகும். பரப்பளவு 196 சதுர மைல்களாகும்.

இந்திய மக்களும் மன்னர்களும் ஏமாந்திருந்த காலத்தில் இந்தப் பகுதிகளைப் பிரஞ்சு ஏகாதிபத்திய வாதிகள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் என்பதைத் தவிர, இந்தப் பகுதிகளில் பிரஞ்சுக்காரர்களுக்கு எந்த வித

1947ம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு திங்கள், 15ம் நாள், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறியபோது, இந்தப் பிரஞ்சு ஏகாதிபத்தியமும் கூடவே வெளியேறி இருக்க வேண்டியதுதான் நியாயம்.

அம்மியும் குழுவியும் ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற நோத்தில், தும்பும் தூசும் நாங்கள் மட்டும் பறக்க மாட்டோம் என்று கூறினால் அது என்ன நடக்கிற காரியமா?

இரண்டு நூற்றாண்டு காலம். அகில உலகத்தையும் ஆட்டிப் படைத்துவந்த மாபெரும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமே, புன்னகை சூத்த முகத்துடனே, போய் வருகிறேன் நண்பர்களே என்று சொல்லியாகிவிட்ட பிறகு, சுண்டைக்காய் அளவுள்ள பிரான்சு, நான் மட்டும் வெளியேறமாட்டேன் என்று சொன்னால், கேட்கிறவர்கள் கைகொட்டிச் சிரிக்க மாட்டார்களா?

சிரிக்கத்தான் செய்தார்கள் என்றாலும் பிரான்சு, அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது இதுநாள் வரையில்.

சொல்லிக் கொண்டிருந்தது பிரான்ஸ்—ஆனால் அதே நேரத்தில், இந்த ஐந்து பகுதி மக்கள், விடுதலை பெறுவதற்கான வீர முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவையினர்.

முயற்சி பயனளித்தது. சந்திர நாகர், 1949ம் ஆண்டு ஜூன் 19ம் நாள் விடுதலை பெற்றது.

ஏனைய நான்கு பகுதிகளைப் பொறுத்தமட்டிலும், ஏனோ தெரியவில்லை, பிரஞ்சு ஏகாதிபத்தியம், வீண் பிடிவாதம் காட்டி வந்தது. விடுதலை வாழ்வைத் தாமுடியாது என்று வீம்பு பேசி வந்தது.

பார்த்தனர் மக்கள். பொங்கி எழுந்தனர். சுயராஜ்யம் எங்கள் பிறப்புரிமை — பெற்றே தீருவோம் அந்தப் பெரும் பேற்றை என்று இடிமுழக்கம் எழுப்பினர். அலை அலையாகத் திரண்டெழுந்து, அறப்பேரார் தொடுத்து அஞ்சா நெஞ்சுடன் அடக்குமுறைகள் அத்தனையையும் மகிழ்வுடன் ஏற்கலாயினர். சிறை, சித்திரவதை, தடியடி, கண்ணீர்ப்புகை, எல்லாவகைக் கருவிகளையும் பயன்படுத்திப் பார்த்தது பிரஞ்சு ஆதிக்கம். அடக்க அடக்க ஓங்கி எழும்பந்துபோல, அடக்கு முறை வலுக்க வலுக்க, அறப்பேரர் முழக்கம் பல மடங்கு வலிவும் பொலிவும் பெற்று ஓங்கி வளரலாயிற்று. விடுதலை இயக்கம் வளர வளர, பிரஞ்சு ஆதிபத்தியத்தின் பிடி தளரலாயிற்று. இப்போது, இறுதியில், எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் விடுதலை தந்து விட்டு வெளியேற ஒப்புக் கொண்டுவிட்டது பிரஞ்சு ஆட்சிப் பீடம். நவம்பர் முதல் தேதியன்று வெளியேறுகிறது

அந்த ஆட்சி. ஆகவேதான் நாம் கூறுகிறோம் — நவம்பர் முதல் நாள் நல்லதோர் திருநாள் என்று. யார் இதை மறுக்க முடியும்?

கவனம் திரும்புகிறது —
காரியமும் நடக்கட்டும்!

“ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு இதுபோது தரப்பட்டுவருகிற ஊதியம் போதுமானதாக இல்லை என்பதையும், அவர்களின் ஊதியத்தை உயர்த்த வேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதையும், மத்திய அரசாங்கம், மாகாண அரசாங்கங்களுக்குப் பலமுறை எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிறது.

“மத்திய அரசாங்கம் மட்டுமல்ல, மத்தியக் கல்வி ஆலோசனைக் குழுவின்ரும் (Central Advisory Board of Education) இதே வகைக் கருத்தை மாகாண அரசாங்கங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

“என்றாலும் மாகாண அரசாங்கங்கள் இந்தத் துறையில் திருப்திகரமான நடவடிக்கை எதையும் இதுவரை எடுத்ததற்குத் தெரியவில்லை. எனவே ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் ஊதிய உயர்வு சம்பந்தமாக, மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு எந்தவித உதவிபைச் செய்யலாம் என்று மத்திய அரசாங்கம் ஆலோசித்து வருகிறது”

இவ்வாறு பேசியிருப்பவர் டாக்டர் ஸ்ரீமணி.

திருவாளர் ஸ்ரீமாலி, தன்னுடைய சொந்தப் பொறுப்பில் அல்ல இவ்வாறு பேசியிருப்பது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் சார்பிலேதான், அதுவும் பாராளுமன்றத்தில்தான், இத்தகு கருத்துரையை அளித்திருக்கிறார்.

டாக்டர் ஸ்ரீமாலி, ஏறத்தாழ, மத்திய அரசாங்கத்தின் துணைக் கல்வி அமைச்சர். கல்வியமைச்சரின் பாராளுமன்றச் செயலாளர் (Parliamentary Secretary to the Education Minister) என்கிற நிலையில் இருந்து வருபவர்.

ஆகவே டாக்டர் ஸ்ரீமாலி இவ்வாறு பேசியிருக்கிறாரென்றால், மத்திய அரசாங்கமே இப்படிப் பேசியிருக்கிறது என்று தான் பொருள்.

ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் இருக்கும் திக்கு நோக்கி மத்திய அரசாங்கத்தின் பார்வை முதன் முதலாகத் திரும்பியிருக்கிறது என்பதைத்தான், டாக்டர் ஸ்ரீமாலியின் கருத்துரை அறிவிக்கிறது.

ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் என்று ஒரு கூட்டம் இருக்கிறது—அவர்களின் ஊதியம் மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது—அந்த ஊதியத்தை உயர்த்த வேண்டியது மிக மிக அவசியம் என்பதையெல்லாம் இதுவரை தெரிந்து கொள்ளாமலேயிருந்த டில்லி அரசாட்சி, இப்போதாவது தெரிந்துகொள்ள முன்வந்திருக்கிறதே, அதற்காக நாம் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டியது தான்.

ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் ஊதியப் பிரச்சினையை, தான் உணர்ந்து கொண்டது மட்டுமல்லாமல், மாகாண அரசாங்கங்களுக்கும் உணர்த்த முன்வந்ததே டில்லி ஆட்சி, அது மிக மிக மகிழ்ச்சியூட்டும் நிகழ்ச்சியாகும்.

ஆரம்ப மத்திய அரசாங்கத்தின் கவனம், ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் பக்கம் திரும்பத் தொடங்கியிருக்கிறது—மகிழ்கிறோம். இது கண்டு—மகிழ்வதுதானே முறை—ஆனால் கவனம் திரும்பினால் மட்டும் போதுமா? காரியமல்லவா நடக்கவேண்டும்?

இப்போது உள்ள நிலைமைப்படி, ஹையர்கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் மாதம் 30 ரூபாயும், செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்ற ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் மாதம் 40 ரூபாயும் அடிப்படை ஊதியமாகப் பெறுகிறார்கள்.

விலைவாசிகளெல்லாம் விஷம் போல ஏறிக் கிடக்கும் இந்த விசித்திர சகாப்தத்தில், முப்பதையும் நாற்பதையும் வைத்துக் கொண்டு ஒரு குடும்பத்தை நடத்துவது இயலாத காரியம் என்பதை, நாம் சொல்லித் தெரிந்து கொள்கிற அவசியம், மத்திய அரசாங்க மந்திரிகளுக்கு இருக்க முடியாது.

• எனவே, உடனடியாக, ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் அத்தனைப் பேருக்கும் ஆளுக்குப் பத்து ரூபாய் என்கிற அளவிலா

வது ஊதியத்தை உயர்த்தியாக வேண்டும்.

மாகாண அரசாங்கங்களிடம், இந்த ஊதிய உயர்வைக் கொடுப்பதற்குப் போதுமான பணம் இல்லாத காரணத்தால் இந்த ஊதிய உயர்வை, மத்திய அரசாங்கமே கொடுக்க வேண்டும்.

கொடுக்கமுடியும்—மனம் இருந்தால். கொடுத்தே ஆகவேண்டும்—ஆசிரியர்களின் நிலை சீர்திருந்த வேண்டுமானால். கொடுப்பது தான் நியாயம்—நம்முடைய நாடும், நாட்டின் கல்வியும், கல்வியின் தரமும் முன்னேற வேண்டுமானால்.

ஆனால் கொடுப்பார்களா? வெறும் கேள்வி அல்ல இது. வாழ்க்கையின் சுமைகளைத் தாங்க முடியாமல் வேதனைப்படுகின்ற ஆயிரமாயிரம் ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் இதயக் குமுறல்.

என்ன விடை தரப்போகிறார்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினர்? என்ன விடை?

இந்தத் திட்டம் வேண்டாம்!

ஆம்—இப்படித்தான் நாம் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது அமைச்சர் சுப்ரமணியனார் அறிவித்திருக்கிற திட்டம் ஒன்றைப் பற்றி அறிய வருகிறபோது.

ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதற்காகவும், ஆரம்பப் பள்ளி மாண

வர்களுக்கு விவசாயத்துறையில் நடைமுறைப் பயிற்சி அளிப்பதற்காகவும், கிராமப் பகுதிகளில் உள்ள ஒவ்வோர் ஆரம்பப் பாடசாலைக்கும் ஐந்து ஏக்கர் நிலம் அளிக்கலாமா என்பதைப் பற்றி சென்னை ஆட்சியாளர்கள் ஆலோசித்து வருகிறார்களாம்.

அண்மையில் உடுமலைப் பேட்டையில் பேசுகின்றபோது, கல்வி அமைச்சர் சுப்ரமணியம் இது போலத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

கருக்கமாகச் சொல்கிறோம்—இந்தத் திட்டத்தால் எவருக்கும் நன்மை இல்லை—எனவே இது பற்றிய ஆலோசனையை உடனடியாகக் கைவிட்டுவிடுவது மிகவும் நல்லது.

ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தைக் கொடுத்து விடுவதன் மூலம், அந்தப் பள்ளியிலுள்ள ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் அதனை பேரின் பொருளாதார நிலையும் உயர்ந்துவிடும் என்று எதிர்பார்ப்பது வெறும் கனவாகத்தான் முடியுமே தவிர நடைமுறை உண்மையாக ஒரு நாளும் ஆகாது.

விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கான நேரமோ, மனப்பக்குவமோ, பயிற்சியோ ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு இருக்க முடியாது. அப்படியே அவர்கள் விவசாயத்துறையில் ஈடுபட்டாலும், அதனால், கல்வித்துறையில் அவர்கள் காட்டவேண்டிய கவனம், நிச்சயமாகக் குறையத்தான் செய்

(6-ம் பக்கம் பார்க்க)